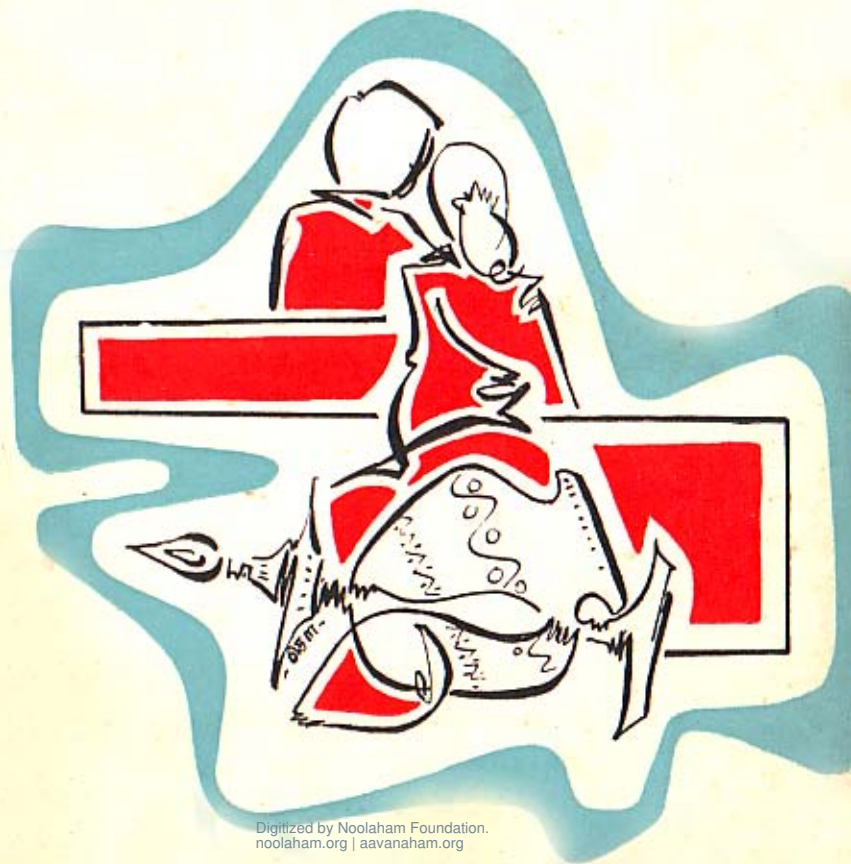

மஹாகவியின் இரண்டு காவியங்கள்

இரண்டு காவியங்கள்

ஈழத்துக் கவிஞர்
ம ஹா க வி

பாரி நீலையம்
59.பிராட்டேவ்.சென்னை-1.

முதற் பதிப்பு: ஜூலை, 1974

உரிமை: திருமதி பத்மாசனி உருத்திரமூர்த்தி
நீழல், அளவெட்டி, இலங்கை

விலை ரூபாய் நான்கு

IRANDU KAAVIYANGAL

Two Story Poems

By

Late 'Mahaakavi'

பதிப்பாசிரியர் :

டாக்டர் சாலை இளந்திரையன்
தில்லிப் பல்கலைக்கழகம், தில்லி-7

கவிஞரின் நினைவிலே...

எனது இனிய நண்பர் 'மகாகவி' (உருத்திரமூர்த்தி)யின் கவிதை நூல் ஒன்று இந்தியத் தமிழகத்தில் முதல்முதலாக வெளிவருகின்ற இந்த நேரத்தில், இந்த நிகழ்ச்சிக்குக் காரணமாக அமைந்த இனியவர்களையும் அவர்கள் மூலமாக எனக்கு அமைந்த ஈழநாட்டுத் தொடர்பையும் நோக்கி என் எண்ணம் படர்கிறது...

இன்று ஈழத் தமிழகத்தோடு எனக்கு உள்ள தொடர்பு அந்த நாட்டுத் தமிழர்களுடைய வாழ்வின் எல்லாத் துறைகளையும் அளாவியதாக உள்ளது. இந்த உறவுப் பெருமரத்துக்கு, 1953-54 வாக்கில் விதையிட்டவர் என் அருமை நண்பர் திரு. (கந்தசாமி) புதுமைலோலன் அவர்கள். இந்தியத் தமிழகத்துச் (சேலம் மாவட்டம்) சலகண்டபுரத்தில் அறிவுப்பணி புரிந்துவந்த காலஞ்சென்ற திரு. ப. கண்ணன் அவர்களின் "பகுத்தறிவு" இதழில் நான் வரைந்த சில கவிதைகளைப் படித்துவிட்டு, என்னோடு தொடர்பு கொண்டார் திரு. புதுமைலோலன். அதுமுதல், அங்குள்ள இதழ்களில் எழுதியும் ஏடுகளைத் தேடித் திரட்டிப் படித்தும், ஈழத் தமிழர்களின் வாழ்வோடும் பலதுறைச்

சாதனைகளோடும் என்னை நெருக்கமாக இணைத்துக் கொண்டுள்ளேன்.

இந்த நெருக்கம், எனது அடிப்படைப் பணிக்கள மாகிய இலக்கியத் துறையின் சாதனையாளர்கள் மீது, தனியானதும் தணியாததுமான ஓர் ஈடுபாட்டை உண்டாக்கியது. அவ்வகையில், பலர் என் நெஞ்சிலே இடம் பெற்றுள்ளார்கள். இலங்கையர்கோன், கனக—செந்தி நாதன், மகாகவி, எஸ். பொன்னுத்துரை, கே. வி. நடராசன் முதலியோர் இவர்களுள் முக்கியமானவர்கள். இவர்களின் படைப்புக்கள், இலங்கை நாட்டளவில் முடங்கிக் கிடக்காமல், இந்தியத் தமிழகத்திலும் வெளிவந்து பரவ வேண்டும் என்பது என் பெரிய விருப்பம். இவர்களிலே சிலருடைய பாடல்கள், கதைகள் முதலியன ஏற்கனவே, அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகத் தமிழகத்தில் வெளிவந்துள்ளன. அவை போதா என்ற எண்ணத்தால், இலங்கையர்கோனின் சில நாடகங்கள், “எஸ். பொ”வின் சில சிறுகதைகள், மகாகவியின் சில கவிதைகள்—இவைகளையாவது முதலில் இங்கே வெளிக் கொணர எண்ணினேன். இந்த எண்ணத்தின் தொடக்கம் தான். இதோ, பாரினிலய:வெளியீடாக வந்துள்ள, மகாகவியின் இரண்டு காவியங்கள்.

ஈழத்தில் மட்டுமன்றி இன்றையத் தமிழ்க் கவிதை உலகிலேயே தக்கதோர் இடத்தைப் பெற்றிருப்பவர் மகாகவி. அவருடைய கவிதைப் படைப்பைப் பற்றிய விரிவான ஆய்வுக்கு இது இடமல்லவென்றாலும், அது பற்றி இங்கே ஒரு சிறிது சொல்லவே வேண்டும்:

இதழ்கள் மூலமும் சிறப்பு மலர்கள் மூலமும் கவிதைப்பணி நடத்திக் கொண்டிருந்த மகாகவி, வள்ளி

என்னும் சிறிய கவிதைத் தொகுப்பு (வரதர் வெளியீடு) மூலம், கவிஞர் மற்றும் திறனாய்வாளர்களிடையே பரவலாக அறிமுகமானார். அதிலேயே அவருடைய கவிதையின் சில தனி இயல்புகள் முகம் காட்டினாலும்,—பல ஆண்டுகளுக்குப் பின் வெளிவந்த ‘குறும்பா’வே அவரைத் தனித்தன்மை வாய்ந்த பெருங்கவிஞராக நிலைநிறுத்தியது. கதைக் கவிதைகளாகவும், பா நாடகங்களாகவும் பல இயற்றி, கவிதையின் பல நிலைகளில் தடம் பதித்திருந்த மகாகவியின் ஆற்றல், குறும்பாவில் துல்லியமாகப் புலப்பட்டுத் தெரிந்தது. புதிய உத்தி, புதிய சிந்தனை, புதிய உத்தியால் துலக்கமுற்ற பழைய சிந்தனை என்பவைகளால் சிறப்புற்ற குறும்பா கவிஞருக்குப் புதிய பெருமையைத் தந்தது. அரசு வெளியீடாகிய குறும்பாவைப் படித்து மகிழ்ந்த நான், “இலக்கிய வயலில் ஒரு புதிய அறுவடை” என்று பாராட்டி, அதை வரவேற்றேன்.

மகாகவிக்குப் பல தோழர்கள் உறுதுணையாக இருந்திருப்பார்களென்றாலும், வரதர் (தி. ச. வரதராசன்), புதுமைலோலன் ஆகியோரின் உறவு வள்ளியாகவும், எம். ஏ. ரகுமான், எஸ். பொன்னுத்துரை ஆகியோர் உறவு குறும்பாவாகவும் மலர்ந்தது என்று நான் கருதுவது வழக்கம். இதுபோலவே, கோடை (பா நாடகம்) உருவாவதற்குச் சில நாடகத்துறை நண்பர்களும், கண்மணியாள் காதை உருவாவதற்கு வில்லிசைக் கலைஞர் லக்ஷ் வீரமணியும் ஊற்றுத்துணையாக இருந்துள்ளார்கள் என்று கருதுவதில் தவறில்லை. ஒரு சிறந்த கலைஞன் தன்னுடைய வாழ்க்கை நோக்குகளைப் பதிவு செய்து வைப்பதற்குத் தனது காலத்திய ஊடகங்களில் (கலைவடிவங்களில்) பலவற்றைப் பயன்படுத்த முனைகின்றான் என்பது என் அனுபவம்; மற்றவர்களுடைய அனுபவமும்

இதுதான் என்பதே வரலாறு. அந்த வகையில், பல துறையினரோடு தொடர்பு கொண்ட போதெல்லாம், புதுப் புதிய சோதனைகளைச் செய்திருக்கிறார் மகாகவி.

எஸ். பொ., ரகுமான் உறவுக் காலத்திலேயே வேறு சில இளைய கவிஞர்களிடமும் மகாகவிக்கு உறவு இருந்துள்ளது. அவர்களில் எம். ஏ. நு.:மான் ஒருவர். மகாகவியின் நூல்களை வெளியிட்டு, அவருடைய கவிதைத் துறைச் சாதனையை உண்மையாகவும் முழுமையாகவும் மதிப்பிட வழிகோல வேண்டும் என்பதில் நு.:மானுக்கு உள்ள ஆர்வம் மிகப் பெரிது. கவிஞர் காலமான பிறகு, இவரே முன்னின்று ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம், வீடும் வெளியும் என்னும் நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். மற்ற நூல்களை வெளியிடவும் இவர் திட்டமிட்டுள்ளதாகத் தெரிகிறது.

இந்தத் தொடர்புறவு வரலாற்றில் எனக்கு எந்த அளவு இடம் உண்டு என்பது எனக்குத் தெரியாது. சாதனையாளர்களை அணுகிப் பழகி அவர்களோடு முகத் தொடர்பு வைத்துக் கொள்வதை விட, அவர்களின் சாதனைகளை அறிந்து உணர்ந்து பரப்புகின்ற அகத் தொடர்பை வளர்த்துக் கொள்வதே என் வழக்கம். குறும்பாக்களும் ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரமும் இதழ்களில் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்த போதே, அவற்றை மதிப்பிட்டு இந்தியத் தமிழகத்துக்கு அறிமுகம் செய்யத் தொடங்கினேன். புதிய தமிழ்க் கவிதையைப் பற்றி எழுதும்போது அல்லது பேசும்போதெல்லாம், பாரதிதாசனுக்குப் பிற்பட்ட சிறந்த கவிஞர்களாக நான் குறிப்பிடுகின்ற நாலைந்து பேரில் ஒருவராகத் தவறாது இடம் பெற்று வந்தார் மகாகவி. (இதைக்

கண்டு, தமிழகத்து இளைய சிலர் என்மீது கசப்படைந்தது கூட உண்டு...) இந்த உறவின் ஒரு கட்டமாகத்தான் இப்போது, மகாகவியின் இரண்டு காவியங்கள் வெளியிட ஏற்பாடு செய்துள்ளேன்.

மகாகவியின் பாடல்களில் இரண்டு இயல்புகள், நாளடைவில் முதன்மை பெற்றுத் தெரிந்தன: ஒன்று இந்தக் காலத்துக் கருத்துக்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும் வாழ்க்கை அமைப்பையுமே இலக்கியத்துக்குப் பொருளாக்கிப் பாடுகின்ற தன்மை; மற்றது, அதற்கு ஏற்ற விதமாக, பேச்சு நடைக்கு மிக அண்மையில் உள்ள ஒரு கவிதை நடையையே கையாண்ட தன்மை. இந்த இரண்டு தன்மைகளாலும், தமிழ்க் கவிதைக்கே ஒரு “நவீனத் தன்மை”யைக் கொண்டு வந்தார் மகாகவி. தமிழ்க் கவிதையை (எளியதாக்கி) இந்தக் காலத்து மக்களுக்கு உரியதாக்கிய பணியில் இது கணிசமான ஒரு முயற்சி. (நாலாவது உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் “எளிய நடைக் கவிதையும் ஈழத்து மகாகவியும்” என்னும் ஆய்வுரையில், மகாகவியின் இந்தக் குறிப்பிட்ட சாதனையையே விளக்க முயன்றிருக்கிறேன்.)

இந்தப் பணியில்,— இதிலே இடம் பெறும் இரண்டு கவிதைக் கதைகளையும் விட,— “ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம்” கணிசமான வெற்றியாக அமைந்துள்ளது. அந்த வெற்றியின் முன் படிகளாக அமைந்தவைகளே இந்த இரண்டு கவிதைக்கதைகள். (இவைகளைக் கவிதைக் கதைகள் என்றே சொல்லலாமாயினும், தமிழகத்துப் பாவலரிடையே இருந்துவரும் மரபை ஒட்டி இவற்றைக் “காவியங்கள்” என்றே குறிப்பிட்டுள்ளேன்.)

கந்தப்ப சபதம், இக்கால மனிதனின் அறிவியல் புதுப் புனைவுகளைப் பற்றிப் பேசுகிறது; அரசுகளின் தீய நோக்கும் அறிஞர்களின் (சமுதாய ஓர்மையில்லாத) கண்டு பிடிப்பு வெறியும் எந்த அளவில் சென்று முடியக் கூடும் என்பதைக் கற்பனை செய்து பார்க்கிறது. புதியன புனையும் வேட்கையைப் பற்றி இது பான்ற எண்ணங்களை உண்டாக்கக்கூடாது என்பதே என் கருத்து. ஆயினும்,—காலங்காலமாகப் பாடிப் பாடித் தேய்ந்துபோன காதல், நிலவு, தென்றல் போன்றவை களையும், புறநானூற்றுப் பாணியில் அமைந்த தனி மனிதப் புகழ்ச்சிகளையும் பாடிக் கொண்டிருப்பதைவிட,— நமது உடன் காலச் சிந்தனைகளையும் நடை முறைகளையும் பொருளாக்கிக் கவிதை பாடுவதே தக்கது என்ற எண்ணத்துக்கு அடிப்படையிடுகிறது கந்தப்ப சபதம். தவிர, “அய்யோ உலகம் அழிந்து போய்விட்டதே!” என்று அழாமல், இந்த மண்ணுருண்டையின் நீண்ட வரலாற்றில் இது ஒரே ஒரு கட்டம்தான்,—

“முற்றிற்று, முயல்வோமே
என்னும் முறுவலித்தே!”—

என்ற தொனியில் கதை முடிவது எனக்கு மிகவும் பிடித் திருக்கிறது. “வாடி இருக்கின்ற மட்டிக் குழந்தையினும், ஓடி விழும் குழந்தை ஒண்மைக் குழந்தை அன்றோ?” என்பதே என் (“அன்னை நீ ஆட வேண்டும்”) நோக்கு. இந்த நோக்கு, கந்தப்ப சபதத்தில் தொனிப் பொருளாக இருப்பதுடன், அடுத்து வரும் ‘சடங்கு’ வில்,—

“குந்தியிருப்பதனை விடக் குன்றேறி
மடிந்தாலும் குற்றமில்லை!”

என்று, வெளிப்படையாகவே பேசப்படுகிறது.

சடங்கு ஒரு சாதாரணக் காதல் திருமணக் கதை. ஆனால், அது, காதலைப் போற்றுவதற்காக எழுதப்பட வில்லை; ஒரு பழமையின் அந்திக் காலமும் ஒரு புதுமையின் விடியலும் சந்திக்கின்ற நேரத்தின் சித்திரமே சடங்கு. இதில் வரும் தந்தை, அவன் மகள், அவளுடைய காதலன் என்னும் மூவரும் மேற்படி, யுகசந்தியின் எதார்த்தப் பாத்திரங்களாக உருவாகியுள்ளார்கள். தந்தை சின்னையன், தன் மகளின் திருமணத்தில், ஊர் உலகின் சம்பிரதாயப்படி எல்லா ஏற்பாடுகளும் அவை களையிட்ட செலவுகளும் வேண்டும் என்று விரும்புகிறான்; அதற்காகத் தன் நிலத்தை விற்றுவிடக் கூடத் தயாராக இருக்கிறான்! அவன் மகளைக் காதலிக்கும் பொன்னப்பனோ,

“ஏன், வெற்றுச் சடங்குகளுக்கு இரையாவான்?”

என்று எண்ணுகிறான். இவர்கள் இருவரையும் இணைத்து நிற்பவளாகிய சின்னையனின் மகள், இதை நன்கு தெரிந்துதான் இருக்கின்றாள். ஆனால், வளர்ந்து கொண்டு வருகின்ற புதிய காலத்தின் ஓர்மை, அவளை,— அந்திக் காலத்தின் பிரதிநிதியாகிய தந்தையின் பக்கம் சாயக்காமல்,—விடிவுக் காலத்தின் பிரதிநிதியாகிய பொன்னப்பன் பக்கமே நடக்கச் செய்கிறது.

இந்தக் குறிப்புத்தான் நற்போக்கு இலக்கியவாணர்களின் நோக்கு. இவன் சார்ந்து நிற்கும் (காதலனின்) பாத்திரமே நாம் ஏற்றுப் பின்பற்றத் தகுந்தது என்பது, அவளுடைய செயலால் மட்டுமல்லாமல், அவளுடைய தந்தையின் ஏற்புரை மூலமும் உணர்த்தப்படுகிறது: “பையன் ஆரையும் கேட்க மாட்டான்; எப்போதும் நாம் எண்ணாத எதனிலோ இறங்குவான்; யார், முப்பது முறை

சொன்னாலும், முகம் கோணிப் பேசான்; என்றும், தான் நினைத்ததையே செய்வான்!” என்று சொல்லி,—

**“நாங்கள் பூச்சாண்டி காட்டினாலும்
பொடியளோ பொறுத்திருக்கும்?”**

என்று, இளைய தலைமுறைக்கு வாழ்த்திசைக்கிறான் சின்னையன்.

ஈழத்தில் என்னைக் கவர்ந்த படைப்பாளர் வரிசையில் எஸ். பொன்னுத்துரையையும் குறிப்பிட்டுள்ளேன். அவருடைய “தேர்” என்னும் மணியான சிறு கதையில் வரும் குமாரசாமி என்னும் புதுமைப் பாத்திரத்தைப் பற்றி, அவனுடைய முதிய தந்தை கூறுவதும், இங்கே, மூத்த சின்னையன் இளைய பொன்னையன் பற்றிச் சொல்லும் மதிப்பீட்டுக் கருத்தும் சொற்களில்கூடச் சற்றேறக் குறைய ஒரே விதமாக உள்ளது!

வாழ்வின் எந்தத் துறையும் அளவுக்கு அதிகமாகவே வளர்ந்து சடைத்துக் கிடக்கின்ற ஒரு காலக் கட்டத்தில், அவைகளால் ஏற்படும் குழப்பத்தை மீறிய முனைப்பைச் சுட்டிக் காட்டுவதே படைப்பாளிகளின் நோக்காக இருக்க வேண்டும். ‘எல்லாம் அவன் செயல்’ என்று, யாரோ ஒருவன்மீது பொறுப்பைப் போட்டு விட்டு, வேரற்ற பாசிகளாக மக்கள் அல்லாடித் தள்ளாடிக் கொண்டிருந்த காலம் மாறி வருகிறது. எதிலும், மனிதனுடைய தளரா முனைவு முன் நின்று உலக வாழ்வைச் செம்மைப்படுத்தி வருகின்ற இந்தக் காலத்துக்கு ஏற்ற வீறுடைய எண்ணங்களே இப்போது கலைகளின் மூலம் பரப்பப்பட வேண்டும். இதைத்தான்

இன்றைய ஈழநாட்டு வாழ்வுப் பின்னணியில் அழகாகச் சித்தரிக்கிறது மகாகவியின் சடங்கு.

கருத்தோட்டத்தில் மட்டுமல்ல,—வாழ்வின் வளத் துக்கு வேண்டிய புதிய தடங்களை ஏற்பதிலும் பொன்னப்பன் அதி தீவிரமானவனாகவே இருக்கிறான்; அரசாங்கம் புதிய குடியேற்றத் திட்டத்தின்கீழ், வீடும் வளமான நிலமும் தர முன் வந்தபோது,—மற்றவர்களுல்லாம்,—

“காய்ச்சலும் நுளம்பும்தான் அக்காட்டினில்”

என்று பூச்சாண்டி காட்டிக்கொண்டு, புதிய இடம் போய் வளம் காணத் தயங்கியபோது,—இவன் உடனேயே அந்த வாய்ப்புகளை ஏற்றுக்கொண்டான். அவனுக்கு அரசுத் திட்டத்தினை விளக்கிய அதிகாரி கூட,

**“எவர் உனது கிராமத்தில் இதுவரையும்
முன்வந்தார் உளைப்போல்? ஓயா
அவதியுற்று மடிவார்கள்;—ஆனாலும்
அப்பாலே திரும்பிப் பாரா,
இவர்கள்!”**

என்று வியப்படைகிறார்; “நீ வெல்க!” என்று வாழ்த்தி மகிழ்கிறார். இந்தப் புதுமைப் போக்கை இவன் ஏற்றதைத்தான், இவனுடைய மாமன், ‘பூச்சாண்டி களுக்கு இளைஞர்கள் தயங்க மாட்டார்கள்’ என்று பாராட்டினான்.

இலங்கையின் புதிய குடியமைப்புத் திட்டத்தைச் சொல்லும் இந்த நிகழ்ச்சியிலேயே வேறொரு பொருளையும் தொனிக்கச் செய்கிறார் மகாகவி: மாமனும் மருகனும் இரண்டு காலக் கட்டங்களின் பிரதிநிதிகள். அவர்களில்

இளையவன் விரைந்து புதுமையை ஏற்கிறான்; முதியவன்,—மற்றவர்களைப் போலவே தயங்கியவனானாலும்,—தன் மருமகனை நன்கு உணர்ந்தவனானாலும்,—தன் மகளும், அவளும்,

“...எந்தத் திக்கிலேயோ
கொத்தாமற் கிடக்கும் காட்டிற்
குடிஏறிக், கொள்ளை நெல்லு
கொத்தாக அன்றிக் குன்று
குன்றாகத் தான்கு விப்பார்!”

என்று இளையமகன் சொன்னபோது, அதை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றான். இந்த நம்பிக்கையை அந்த முதியவனுக்குத் தந்தது எது? இளைய பொன்னப்பன் அவன் உள்ளத்தில் எழுப்பியிருந்த நம்பிக்கையும் நல்லெண்ணமும் அல்லவா? இதைத்தான் இளைய தலைமுறைக்குச் செய்தியாக வழங்குகிறார் மகாகவி. அதாவது, “உழைத்துக் களைத்துப் போன முதுமை, உணக்குத் தடையாக நிற்கக் கூடாது என்று நீ விரும்பினால்,—அதனிடத்தே, நீ பொறுப்பானவனானதான் என்ற நம்பிக்கை உண்டாக வேண்டும்; அதற்கு ஏற்றபடிப் பொறுப்பாக நட, தம்பி” என்று சொல்லாமல் சொல்கிறார் மகாகவி...

சில அதீதவாத அரசியல் முழக்கங்களையும் அவைகளுக்குத் துணையான உணர்ச்சிகளையுமே பாடி, கவிதையை மக்களின் வாழ்க்கைப் பேரிலக்கிலிருந்து தடம்பிரிக்கும் பணியே இங்கே மிகுதியாக நடக்கிறது. இந்தச் சூழ்நிலையில், மகாகவியின் நோக்கு இங்கே புதிய சிந்தனைகளை எழுப்பக் கூடும் என்ற எண்ணத்தாலும், இதன் மூலம் உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு ஒருங்கிணை

வுக்கு ஓர் உந்துதல் கிடைக்கும் என்னும் பேரார்வத்தாலுமே, அவருடைய கவிதைகளை இங்கே வெளியிட ஏற்பாடு செய்தேன்.

இந்தப் பணியில் மகாகவியின் துணைவியாரும் மகன்களும், நண்பர் நு. மாணும் என்னோடு முழுமையாக ஒத்துழைத்தார்கள். ஈழத்தின் சிறந்த ஓவியர், திரு “சௌ” அவர்களே மகாகவியின் கவிதைகளுக்கு ஓவியம் தீட்டுவது வழக்கம்; கவிஞரின் விருப்பமும் அதுவே. இந்த நூலில், உள்ளே இடம் பெற்றுள்ள நான்கு படங்களையும், விரைந்து தீட்டித் தந்த அவரையும் நான் மறக்க முடியாது.

தமிழக நூல் வெளியீட்டார்களுள் தனிச்சிறந்த சிலருள்ளே ஒருவராக உள்ள பாரி நிலைய உரிமையாளர் திரு. க. அ. செல்லப்பா அவர்கள் இதனை வெளியிடும் பொறுப்பை ஏற்றார்கள். ஏற்றது மட்டுமல்ல,—தாள் விலை புத்தகத் தயாரிப்புச் செலவு முதலியன எட்டாத உயரத்தில் ஏறிக் கொண்ட நிலையிலும்,—தொடர்புபட்டவர்களின் மன உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்கும் வகையில்,—சிறப்பாக நூலை வெளியிடுவதற்கு வேண்டிய வசதிகளை அன்றாடம் உவப்போடு செய்து தந்தார்கள் இந்த நூலின் வெளியீட்டில் அவர் காட்டிய பொறுப்பும், ஆர்வமும், என்னை வியப்பிலாழ்த்தி மகிழ்வில் திளைக்கச் செய்தன. அவர் வழங்கிய இப்பெரிய மகிழ்வுக்காக என் இதயம் நிறைந்த நன்றியை அவருக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

சாலை இளந்திரையன்

மஹாகவிபின்

கந்தப்ப சபதம்

மகாகவியின் நூல்கள்

வள்ளி

குறும்பா

கோடை

கண்மணியாள் காதை

ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம்

வீடும் வெளியும்

இரண்டு காவியங்கள்

கந்தர்ப்ப சாதம்

என்ற கட்டுக்கதைச் சதகம்

முடிவு

முதலாம் பதிகம்

கந்தப்பர் என்ற அறிஞர் ஒருநாள்

கடற் கரையிற்

குந்தி இருந்தவர், கொட்டாவி விட்டார்

குனிந்தபடி;

தென்திசை நின்றோர் சிறுவன் வருகிறான்;

செப்புகிறான் :

“சிந்தனைக் கிந்தக் கடலை உண் பீர்கள்;

சிறிதுதவும்!”

“உண்டு கடலை உனக்காய் உதவி
 உவந்திட நாம்
 குண்டோதரரா?” எனக்கூறி
 அன்னார் குறுஞ் சிரித்தார்;
 தெண்டித்துச் சில்லறை தேடி எடுத்துச்
 செலுத்திவிட்டுக்,
 கொண்டை இலாஅக் கடலையை வாயிற்
 குதப்புகிறார்.

பல்லில்லைப் போதிய; ஆதலால் பாவம்,
 படைத்தவர் போல்
 மெல்லார்; கொடுப்புள் மெதுவாய் அதக்கி
 மினைக் கெடுங்கால்,
 நில்லா தகன்றான் பொடியன்;
 அவனின் கிழல் மறைய,
 அல்லாத் திசையும் சிறிது சிறிதாக
 இருள் கிறதால்

‘தங்கம் உருக்கித் தழலைக் குறைத்துச்’
 சரிப்படுத்திப்
 பொங்கிப் படைத்த புதுமையைப்
 போன்ற பொழுது பிறைத்
 திங்களுக் கஞ்சியோ மேற்குத் திசையிற்
 திணறி விழுந்
 தெங்கணும் இந்த இரவைக் குவித்தது,
 இருள்கிறதாம்.

சந்தியிற் தூர எரிகின்ற உள்ளூர்ச்
 சபை வெளிச்சம்
 நொந்தமும்; ‘நொய்’யெனச் சுற்றும்
 நுளம்பினாற் தொந்தரவே;
 பந்தம் உடையார் இருபேர்கள் வந்தனர்;
 பால் மணலிற்
 சொந்தங் கொண்டாடுகின்றார்கள் படுத்துத்;
 துயில வில்லை!

“பூமி சுழன்றதே ஆயினும் போட்ட
 புதுக்கடலை
 நாம் இனும் விண்டு முடித்திடவில்லை;
 நகைப்பிதன்றோ!
 சாமம் முழுதும் விழித்தாலும்
 நாளைச் சரித்திரத்தில்
 போமாறு செய்வேன் எனது பெயரினைப்
 பொன் நெழுத்தில்!

“கள்ளர் இனிவந்து காசேனும் கேட்டுக்
 கரைச்சல் தந்தால்
 உள்ளதோ கையில் ஒரு ரூபா மட்டும்;
 உடன் எழுந்து
 மெள்ள அகலுவோம்; நாளை
 கிழக்கில் விடிந்திடமுன்
 கொள்ளுவோம் வெற்றி கடலையின் மீது
 குறைவறவே!”

நன்றாய் இலேஞ்சித் தலைப்பில் முடிந்தார்

என்று தமக்குள் மொழிந்தார், எழுந்தார்;
இரண்டு கணம்
நின்றப் பொருளினைக் கையில் எடுத்தார்;
நினைவிருத்த
நன்றாய் இலேஞ்சித் தலைப்பில் முடிந்தார்;
நடக்கலுற்றார்;
“வென்றியே கொள்க!” எனவாழ்த்தின கடல்
வெண்ணுரைகள்.

இளகாத நெஞ்சத் துடனே நிதமும் .
இரைந்திரைந்து
மிளகாய் அரைக்கின்ற மில்லினைத் தாண்டி,
மிடுக்குடனே
அழகாய் நடந்தார்கள் ஐயர் அவர்கள்;
அவர் நடையைச்
சிலகூறி ஏற்றுதல் சாலும் இச் செய்யுள்
சிறப்புறவே!

கைத்தடி வீசிக், கறுப்பான வீதியைக்
காலடியில்
ஓத்த ஓர் தாளத் தொடும் இட்டு,
மண்ணில் உறுதபடி
வைத்தனர் பாதம், அவ் வானவர் போல
வழி நெடுகக்
கத்திய சோடிச் செருப்பொலி கேட்டுக்
கரைகிறதே.

முனைவு

இரண்டாம் பதிகம்

மாடி அரைக்கீழ் மலகூட மன்றல்
வராதபடி
முடிய யன்னலோ ஒன்று; மற்றொன்று
முக முழுதும்
ஒடி வியர்வை வழியா
ததனை ஒழிக்கவெனக்
கூடிய மட்டும் திறந்தது; அங்கங்கே
குவிந்த குப்பை.

கண்ணாடிக் குப்பிகள் எண்ணா நிருக்குமா?
காட்சி தரும்;
தொண்ணூறு வெவ்வே றுருவங்களேனும்,
தொடர்ந்தவற்றுள்
தண்ணீர்கள் தாம் உள்ளடக்கம்!
தணிந்துதவித் தெரியும்
எண்ணெய் விளக்கில் இவைவகைகாணல்
இயலுவதோ?

மேசைமுன் அந்த விளக்கின் எதிரிலே
வீற்றிருக்கும்
ஆசை நிறைந்த விழியினர்,
ஆம், நம் அறிஞரன்றோ?
நாசியை முடித் துணிகட்டி உள்ளார்;
நகத்தினிலே
பாசிபோல் ஒன்றைப் பரிசோதிப்பார்;
பல் பளிச்சிடுவார்.

கடற்கரை மீதினிற் காணாத தாடி ஆள்
கன்ன மெலாம்,
அட! புதிதாக வளர்ந்து விட்டுள்ள
ததிசயமே;
உடுத்திருந்தார் நீண்ட அங்கியும் ஒன்று;
இதற் கொத்தபடி
இடத்தக்கதுவோ கடைத்தாடி, ஆய்வுள்
இறங்குமுன்னே?!

மேற் கூறப்பட்ட சிரிப்பால் வெளிச்சம்
விளைந்து, கணம்
நூற்றாறு பட்ட துளிக்கால கட்டத்துள்,
நுண்ணியதாய்
ஏற்றாளப் பட்டெம் இனத்துக் குதவ
எனக் கிடக்கும்
காற்கா சிலாத கடலை மணி, அதோ—
கண்டிடுக!

பளிங்கேதனத்தில் படபடப்பில்லாது
பற்களேனும்
உளிக்கிறல் சற்றேனும் இன்றி,
உயர்கற்பினள் ஒருத்தி
நிழற்கீழ் அரக்கியர் சூழ இருந்த
நிலைமையைப் போல்
வெளிக்கேதும் உள்ளம் விளங்காமல் அஃது
வெறிதிருக்கும்.

ஏதோ வயலுட் செடியில் விளைந்தே
இடம் பெயர்ந்து,
“தீதோ நலமோ வருக!”
எனுமத் திளைப்புடனே,
காதாலும் கேளாத உப்புகள்
வெந்நீர்க் கலவையிடை
சாதாரணமாய் அசைவின்றிக் கல்லாய்ச்
சமைந்திருக்கும்.

ஏலாதிதனைக் கடிப்பதற் கென்பதே
எண்ணின ராய்,
நூலாறோ ஏழு நுணுக்கமாய்ப் பார்த்து,
விரல் நொடித்துக்,
காலே நிலத்தில் அரைத்தனர்;
தோய்த்திரு கைபிசைந்தார்
தோலேனும் இன்றைக்குரிப்பன்! எனாஉட்
துணிந்தனரே.

எடுத்தார் கரத்தில் எடுப்பாய் ஓர் ஏதனம்!
எண்ணெய் கொஞ்சம்
வடித்தார், அதனுள் வளைத்தார் சிறுதுலா,
வைத்ததினை
முடித்தார் ஓர் ஆணிப்புரியைத் திருகி,
முடிந்ததும்
பிடித்து வைத்தார் விளக்கேதனத்தின் கீழ்ப்
பெரிது செய்தே.

கைபடா தந்தக் கடலையைச் சாவணக்
காவிடுக்கில்
பைய எடுத்துக் கொதிக்கின்ற
நெய்யினுட் பாதிபடப்
பெய்தார், -பெய்தாரா, பெரும்புகை
ஆங்கு பிறந்தெழவும்,
ஐயகோ கண்ணில் அதுபட்டறிஞர்
அயர்ந்தனரே.

வினாவு

மூன்றாம் பதிகம்

காலை விடிந்ததும் கக்கூ செடுக்கின்ற
காளி என்பான்
வேலைக்கு வந்தவன், வீட்டில்
குழந்தை வெறுவயிற்றில்
பாலல்ல தேரீரே வார்ப்பதற்காகப்
பணிய, அவர்
மேலேயிருந்து வரும்வரை நின்றான்
வெகு பொழுதாய்.

“நல்லவர் மேலவர்: நாளும்விடிய
எழுவதிலே
வல்லவர் அல்லர்; எனினும்
இவ்வேளை வரை உறங்கல்
இல்லையே! நான் தேயிலைவாங்குவதற்
கிவர் உதவி
அல்லவோ வேண்டும்!” என எண்ணி வேலி
அழிஞ்சில் கண்டான்

படி ஏறிச் செல்லுதல் பாவமன்றோ? அந்தப்
பஞ்சமனும்
நெடிய அழிஞ்சில் மரமேறி,
யன்னலின் நீக்கலிடை
கொடுஞ் சாதனையும் கடுஞ்சோதனையும்
கொடு நடத்தும்
அடிக ளுடைய உடல்கண்டலறி,
அரோ! விழுந்தான்.

வீதியில் நின்ற நகர் காவலவன்
விழிப்படைந்து,
நீதிச் சரிவு சிறிதேனும்
இப்புறம் நேர்ந்தது கொல்?
ஏதோ, அதிட்டம் இருந்தாற்
பதவி உயர்ந்திடும்! என்று
ஓதிய வாயனாய் ஓடோடிவந்தான்;
உசாவு கிறான்:

“என்ன, திருட்டா? கொலையா?
 திருடன் இவன்! இவனே!”
 என்று வெருட்டவும், காளியோ
 ஓட்டம் எடுத்தனன்; போய்ப்
 பின் தொடர்கின்றான் பொலிசாளன்!
 வேறு பிறர் புகுந்து
 நின்றனர்; மேலே நிரையாக ஏறி
 நிறைந்தனராம்.

சூனியம் செய்யும் தொழிலார் தமதுபோற்
 சூழ்ந்திருக்கும்
 ஏனையவற்றுள் இனங் கண்டு கொண்டார்
 இறந்தவரை;
 “தானியம் ஏதும் விளைத்தானா?
 இந்தத் தறி தலைக்கு
 மானியம் தந்த அரசினர் செய்கை
 வறியது!” என்பார்.

ஆனாலும் பாவி அறிஞர் இப் போதோர்
 அமரரன்றோ?
 நானோக்கும் வண்ணம் இறந்தார்ப்
 பழித்தலோ நாகரிகம்?
 ஏன் நின்றீர்?” என்றே பதின்மர்
 இயம்ப, இருவர் சென்றவ்
 வானானப் பட்ட அருமேனி பற்றி
 அணைத் தெடுத்தார்.

“உற்றார் இலி; உறவார்இலி; ஆயின்எம்
 ஊரில் வந்து
 செத்தான், சிலநாள் இருந்தேதோ செய்து;
 சிதையிலிடல்
 கற்றார் கடமை! எனப்பகர்ந்
 தங்கொரு கட்டிலிலே
 சற்றே வளர்த்தித், திருவாசகம் சில
 சாற்றுகிறார்.

பாடலைக் கேட்டுப் பரிச்சயம் அற்றஅப்
 பண்டிதரின்
 சூடெலாம் அற்ற உடலில் ஏதோ
 ஒரு சூட்சுமத்தால்
 ஓடலாம் போலும் இரத்தம் மறுபடி!
 ஓ, உயிர்பெற்று
 ஆடலாயிற்கும் இடதுகால்; அண்ணல்
 அருண்டனரே.

உற்றுற்றுப் பார்த்தார் உலகினை; “ஓகோ!”
 எனக் குளறிச்
 சற்றுப் பொழுதிற் சடலத்தை மொய்த்த
 தமிழரெலாம்
 கற்பபட்டொழிந்த கலைக்கூட்டம் ஒக்கக்
 கலைந்து விட்டார்;
 நெற்றி வியர்வை துடைத்தார் அறிஞர்
 நிமிர்ந்தனரே.

தொடர்வு

நான்காம் பதிகம்

மீண்டும் அறிஞர் மெதுவாகத் தம் செயல்
மேசையின் முன்,
மாண்டு பிறந்த மயக்கம்
மறந்து, மறுதலித்தே,
தோண்டி எதையும் துழாவும்
அறிவின் துணையுடனே,
“வேண்டும் தொடுத்த முடித்திடல்!” என்று
வினை தொடர்ந்தார்.

காதலும், கையில் திறனும் ஒருங்கு
கலந்து விட்டால்
போதரும் வெற்றி; இதுவே
உலகப் பொது விதியாம்;
ஏதனம் மீதில், அட்டாவோ,
எஞ்சி இருந்த பொருள்
சேதார மானதைக் கண்டு செருக்கிச்
சிரித்தனரே.

ஓ மோம், கடலை ஒரு புறம் தோல்
சற்றுரிந்திருந்தால்
சாமானியமா? கரதலம் தட்டத்
தகுந்த தன்றோ?
நாமோ மனிதர்; கடவுளர்
சட்ட நடப்புகளைச்
சாமா றடிக்கச் சரியாய்த் தெரிந்த
சமர்த்தரன்றோ?

ஆனை அறியா தகப்பட்டுக் கொண்ட
அபலையை அம்
முனையுடைய முனிவர்
உடைக்க முடிவு செய்து
“நாஜியே” என்று முகூர்த்தமும் வைத்து,
நகம் கடித்தார்;
ஆள வல்லாரன்றோ அண்டம் அனைத்தையும்
அன்னவரே!

கடலை ஒருபுறம்
தோல் சற்றுரிந்திருந்தால் சாமானியமா?

அன்றைக் கொருநாள் அயலூருக் கேளே
அவர் நடந்து
சென்றுற்ற போதிலே, சேணுற்று
நின்ற சில பனைகள்
கண்டங்கு வட்டுள்ளே காய்த்துள்
ளவைகள் கனிந்த துவும்,
ஒன்றொன்றாய் இந்த நிலத்தில் விழுமென்
றுரைத்தனராம்.

அப்படி அன்றார் அறிவித்தவாரே
அவை கனிந்து
தொப்பென வீழத் தொடங்கின;
ஆய்வுத் துறையினர்கள்
“எப்படி ஒன்றும் பறந்துவிண்
மீதில் எழவில்லை!” என்
றொப்பினர்; உண்மை இது பாரியதென்
றுவந்தனரே.

“அந்தப் பெரியார் முனைந்தால், அகன்ற
அகில முற்றும்
சிந்தப் படுமே! சிறிய
கடலை சிதறுவது
விந்தைக்கிடமா?” என எண்ணிய
அவ் வியனாலும்
மொந்தைப் பழங்கள் வெறிநீங்கி ஓடி
விழித்தது வாம்.

விட்டுனு ஆலின் இலையிலே காலின்
 விரல் கடித்து
 நெட்டை யாய்த் தூங்கிக் கிடந்தவர்
 முன்னர் நெருங்கி வந்து
 சட்டென நின்றனர், தேவ ர்
 நமது சமய மெலாம்
 எட்ட முயன்றாலும் எட்டாத அந்த
 இமையவர்கள்!

“முக்கண்ணனிடம் இதுபற்றி முன்னரே,
 மூட்டினன்; என்
 சொற்கேட்டதும், நம் சொகுசான
 சீவியம் சொப்பனமாம்;
 எக்கேட் டினுக்கும் இனித்தயார்
 ஆகுக! என் நெமது
 திக்கந்த மற்ற பிரபஞ்சம் எங்கணும்
 செப்பு!” கென்றார்.

“சென்னை யவர்கள் சிறப்பாய் எடுத்த
 சில படத்தில்
 முன்னை அரக்கர் குலத்தை
 முடித்த முதிய கதை
 இன்னும் நிலத்தில் இயலா
 தெமக்கு!” என்றிவர் கலங்க
 அண்ணல் தொடர்ந்து கடலை உருண்டையை
 ஆய்ந்தனரே.

விழைவு

ஐந்தாம் பதிகம்

இங்ஙனமாக இரவும் பகலும்
 எடுத்த பணி
 எங்கனம் தெற்குத் திசையினுக்
 கெட்டிய தென்றறியோம்!
 ‘றிங்’கென வீட்டுப் படலையி
 லேனின் நெழுந்தமணி
 அங்கு துவிச்சக்கரவண்டி வந்த
 தறி வித்ததே.

“தந்தி” எனாநின்று சத்தமு மிட்டான்;
தயங்கி உள்ளே
வந்து கொடுக்கவும், வாசித்துப்
பார்த்து, மகிழ்வு கொண்டு
தந்தார் வாய் நன்றி மொழிகள்
சில; பின் தனித்திருந்தார்
மந்தியிற் தோன்றி மகானாகி விட்டஅம்
மானிடரே!

“கடலை உடைப்பிற் கவனம் செலுத்திக்
கன முயற்சி
உடையீர்! வெளித்தோல் உரித்தீர்
எனவும் உளவறிந்தோம்;
நெடுக இவ் வாய்வுகள் நாங்களும்
இங்கே நிகழ்த்துகிறோம்,
முடியுமோ தாங்கள் நமதுர்க்கழக
முதன்மை கொள?

“படையை நடத்திச், சுதந்திரம் என்பதன்
பண்புகளின்
எடையைச் சிறிதும் அறியா
‘இசங்கள்’ எடுத்த இனம்
உடையைத் தொடுத்த தருமயுத்
தத்தில் உமது பங்கை
அடைய வருமாறழைத்தோம்; தெற்கத்தை
அதிஅரசோம்;

“போரில் அவரைப் புறங்காணுதற்குப்
புதிய வழி
நேரும் உம்மாலென நேற்றொரு கூட்டத்தில்
நிச்சயித்தோம்;
வாரும்; இங்குள்ள வளமெலாம்
தங்களைச் சாரும், ஒன்று
சேரும் அறத்தினொடும்; நாளை அஞ்சல்
தொடரும், இதோ!”

இவ்வாறு கண்ட இரக சியத்தந்தி
இன்புறுத்த,
“ஒவ்வாத செய்த உலுத்தர் குலத்தை
ஒடிக்க அன்றே—
செல்வோம்!” எனக்கொண்ட தீர்மானத்தோடு
செயல் புரிந்தார்,
செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளிஎன்று
தினம் நகரும்.

“இரண்டாய்க் கடலை தனைத்தகர்த்தல்
வந்தியலுமெனில்,
உருண்டையே ஆன உலகையும்
பின்னாலு உடைக்கவல்ல
திறன் வாய்ந்த சத்தி திரட்டிடலாகும்
திறமிருந்தால்,
‘கறன்’ருக்கல் கூடக் கடலையால் ஆகும்இக்
காசினிக்கே!

“அல்லாமலும், இவ்வழிப்பு வலியினை
 ஆண்டு கொளும்
 வல்லமை பெற்றால், வளியற்ற
 வானவெளி வழியே
 செல்வோம்; இவ்வண்டச் சிறுசிறு மூலைச்
 சிறப்பை யெல்லாம்
 கல்லா தொழியோம், இதற்கெல்லாம் அன்னவர்
 கை உதவும்!”

சந்தைக்குச் சென்று கடலை வகைபல
 சாக்கினில் தம்
 பொந்துக்குள் வாங்கிக் குவித்தார்;
 மிளகாய்ப் பொடி கொணர்ந்தார்;
 பந்துபந் தானவை பம்பாய் வெங்கயாம்
 படிக் கணக்கில்,
 கந்தம் சிறந்த கறுவா கரம்பொடு
 கட்டி வைத்தார்.

பின்னால் தொடர்ந்த கடிதப் பிரகாரம்
 பேயிருளில்,
 எந்நாட்டவரும் உறங்கும் பொழுதில்,
 இறங்கிவந்து
 முன்னால் இருக்கிற முற்றத்தில்
 நின்றதும், முதறிவு
 தன் முட்டை யோடத்தனி “வானி” ஏறும்
 தயவு செய்தே!

செலவு

ஆறும் பதிகம்

அந்த நாளெல்லாம் அகோரப் பெரும்போர்
 அலைகடல் சூழ்
 கந்தப்பர் வாழும் உலகினைச்
 சூழ்ந்து கலக்கியது;
 சிந்தனையாளர் புவிமாதின் பாரம்
 சிறிது செய்யத்
 தந்திரம் ஆயிரம் கூடிமுயன்றனர்
 சந்ததமும்.

ஆழ்கடற் செல்கிற கப்பல்களின
தடி வயிற்றைக்
கீழிருந் தோடும் வகையின
விண்டு கிடத்தி விடும்;
ஊழினை அந்த விதம் உடையோர்கள்
உடன்மிதந்தோர்
வீழுவர், மூழ்குவர் ஆழியின்கீழ்; நில
வாழ் விழப்பர்.

ஈசலே போலஈ ராயிரம் “வானி”
இடர்ப் படுத்தி
வீசுவதுண்டு வெடிகல்
இவைவந்து வீழ்கையிலே;
தூசி பறப்பதும்; தூங்கிய பேர்கள்
துயில் கலைந்து
மேசையின் கீழே முடங்கலும் உண்டாம்
வெகு சிரமம்!

யுத்தம் எனக்கொலை யுத்திகள் காட்டி,
உலகில் வெறும்
சத்தமும், கூச்சலும் ஆனதேயன்றிச்
சரிந்தவர்கள்
அத்தனை இல்லை! எனினும்
நிலைமைபல் லாண்டுகளாய்ப்
பத்திரிகைக்குலம் அச்சாவதற்குப்
பயன் பட்டதாம்.

போர்க்களம் எங்கும் பலர் சுடுவார்கள்,
புசுபு சென்று;
வேர்க்கும்; கால் கைகள் ஒடிவர் விழுவர்
அவ்வேளை சிலர்;
பார்க்கும் படியாய் அவற்றைப்
பிறபேர் படமெடுத்துச்
சேர்ப்பர் திரையில்! எத்திக்கும் கரைச்சல்
சில இருக்கும்.

ஆதலால் இந்த அமளிக்குள் இல்லையாம்
ஆய்வகங்கள்;
சாதல் நுழையாப் புவியின்
துருவத் தனீப்புறத்தே,
தீதற்ற வெள்ளிப் பணிப்பாறைப்
பாலைத் திருவிடத்தே
மேதகு ஞானிவிண் வீதி வழியே
விரைந் தடைந்தார்.

அங்கே அவருக் கமோக வரவேற்பு!
அறுபது பேர்
கங்குல், குளிரைக் கவனியா தேஅக்
களத்தில் மொய்த்துப்
பொங்கும் மகிழ்ச்சியிற் பூரித்தனர்;
மாலை போட்டுவந்தார்;
சங்கீதமும் அவர்தம்—பாணியிலே
சமைத்தனராம்!

கர்ட்டிலே அந்தக் கடலைக் கழகத்துக்
காரியமோ
நாட்டவர் யாரும் அறியாத வண்ணம்
நடக்கிறது;
கேட்டறிந்தானேல் பகைவன்,
அதனால் கெடுதியன்றோ?
கோட்டை அங் குண்டு நிலத்தின் அடியினில்
கூடுதற்கே!

அரசாங்கத்தார் இவ் வலுவலுக் காகவே
ஆண்டுதொறும்
ஒருகோடி கோடி இலட்சம் பவுண்கள்
ஒதுக்குகிறார்
இருந்தாலும் இன்னார் கடலையினில்
இன்னும் இம்மியுமே
உரியாதிருந்தனர் தோல்கூட என்பதும்
உண்மையன்றோ?

“கிழக்கின் பழைய அறிவெலாம் சேர்ந்து
கிடைத்தது போல்
அழைக்க வந்தீர்கள்; அதனால் எம்நன்றி;
அமர்ந்தினி மேல்
முழுக்க ஆராய்வில் முழுகுவோம்!”
என்று மொழிந்தனராம்;
“இழக்க வராதெம் இலக்கு!” என்றறிஞர்
இசைத்தனரே.

உடைவு

ஏழாம் பதிகம்

துர் நாற்றம் போக்கித் துடைத்துச் சூட்டிய
தூயஅறை
கர்நாடகமான தல்லாப்
புதிய கருவிபல
மின்னல் வயரில் குழாயிலே
வெந்நீர்; மிக அருகில்
பர்னாந்தி என்றோர் பணிவிடைக்காரி
பழகுகிறுள்!

ஒத்த மெய்ஞ்ஞான அறிவுடை யோர் உளர்
 ஒன் பதின்மர்,
 பித்தரே போலப் பெரிய பெரிய
 பிற முயன்றோர்;
 அத்தனை பேரும் அவருக்
 குதவ அமர்ந்தனர்; ஓர்
 சித்திரை மாதம்; இரவுமணிபத்
 தரை இருக்கும்.

“தின்னுதற் கேற்ற கடலையைப் பாகத்
 திறமையினாற்
 பண்ணுதலாகும் பலகூறு!”
 எனும் கொள்கை பற்றினராய்
 மின்னடுப் பொன்றை மிகவும் எரித்து
 வெடுக்கென ஊர்
 மண்ணினால் ஆன தொருசட்டி வைத்தார்
 மனம் களித்தார்.

சட்டியிற் சூடு தகிக்கும் பொழுது
 தமதிடுப்பில்
 இட்டுக் கவனமாய் இங்கு கொணர்ந்த
 அதை எடுத்தார்;
 “எட்டுத்திசையும் இனிமேலுக்
 கென்புகழ் ஏற்று!” கென
 எட்டவே நின்றக் கடலையைச் சட்டியில்
 இட்டனரே.

ஒற்றைக் கணமோ எதுவும் நிகழா
 தொருபுகமாய்
 முற்றிற்று; இறுக்கமாய் மூடிக் கிடந்த
 முழு அறையும்
 மற்றக் கணத்தில் மலையே பிளந்திட்ட
 மாதிரியாய்
 இற்றுப் பிளக்க, இரண்டாய்த் தெறித்த
 தெழிற் கடலை!

எற்றித் திறபட் டெறிபட்டுப் போன
 இருங் கதவால்,
 முற்றத்தினில் வீசப்பட்டுக்
 கிடந்தார், முரிந் தொருவர்;
 கற்றுக் கனிந்தவர் மற்றோரான்
 காற்றிற் கலந்துவிட்டார்!
 சுற்றுப் புறத்திற் சுடுகாடுபோற்தீ
 சுழல் கிறதே!

“பூமியின் கீழிப் புதிய முயற்சி
 புரிந்ததனால்
 நாமுளோம் இன்று!” நகைத்தனர்
 நாட்டை நடாத்துபவர்;
 “போமினி எங்கள் புலைப்பகை!”
 என்றும் புளக முற்றார்;
 சாம்படி நேர்ந்தவர்க்காகப் பெரிய
 சமாதி செய்தார்!

கண்கள் இரண்டும் சிதறுண் டவராகக்
காட்சியற்றுப்,
புண்கள் உடலிலே பெற்றவராய்க்,
கைகால் போனவராய்,
எண்களில் வல்லகந் தப்பர்
கிடந்தார், இறைச்சி யென!
மண்கிலி கொண்டது; மாணாக்கனாரோ
மரிக்கவில்லை!

அத்தோடு மட்டும் இலாமற், தலையில்
அவர் வளர்த்த
சிற்றுயிர் என்றும் சிதையா
திருந்த திறம் அரிதே!
சத்தமே போதும் சதகோடி
பேரைச் சரிப்படுத்த —
இத்தனைக்குப் பேன் இறவாததென்றோ?
எதன் விளைவோ?

பேனும் அவரும் பெரியாசுப் பத்திரிப்
பின்னறையில்
காணாப் புதிய கவனிப்புள்ளாகினார்;
கால், கரம், கண்
ஆன புதிதாய் அமைத்துக் கொடுக்க,
அணிந்து கொண்டு,
போனார் அறிஞர் மறுபடி, ஆய்வுப்
புறத்தினுக்கே.

சிறைவு

எட்டாம் பதிகம்

வேறு புதிய அறிஞர்க் தப்பனார்
விட்டதனை
ஆற விடாமற் தொடர்ந்திருந்தார்கள்;
அவர் வரவால்
கூறு படுத்தும் குறுக்கு முறைகள்
குவிந்தனவாம்
நீறுபடுத்தி எதையும் நொறுக்கும்
நெறி தெரிந்தார்!

தூங்கிக் கிடந்த பகைவாரின் தீவினைத்
தூர நின்றே
ஓங்கி எறிந்த கடலை
வெடியால் உடைத்துவிட,
நீங்கிற்றதுநம் உலகப்
படத்தினும் நின்று! இதன்பின்
தாங்க முடியா தெதிராளி ஓடிச்
சரண் புகுந்தான்! .

ஊரை அழித்தே ஒருகோடிப் பேரை
ஒழித் தெனினும்,
போரை முடித்த புளகத்தில்
தெற்குப் புலத்தரசு—
காரும், விமானமும் காசும்
அறிஞர் கரத்திலிட்டு
“நீர் உம் தொழிலைத் தொடர்வீர்!” என வேண்டி
நின்றதுவே!

“சமாதான காலத் தொடும் உமதாய்வைச்
சமனுறுத்தி,
உமதெண்ணம் போலே கடலை
உடைக்கும் உலை அமைத்து,
நமதாலைக் குள்ளவ் வுடைப்பின் வலியை
நசுக்கி வைத்தால்,
தமாசாகும்!” என்றனர்; தந்தார் உதவிடத்
தக்க தெல்லாம்

ஆர்வமே மிஞ்சி அதனால் உலகை
அளிக்க வெனச்,
சேர்வையாற் செய்த கரத்தோடு
சிந்தை செலுத்தி வந்த
பார்வை உடைய பளிங்கு விழியப்
பழம் புலவர்,
சோர்விலார், மீண்டும் தொடங்கியயாகம்
சுவை உடைத்தே!

சாக்கிலே தாம் முன் கொணர்ந்த கடலை
தமைச்சலித்துப்
பார்க்கிறார்; ஏற்ற தெரிந்து புடைத்துப்,
பலநிலையுட்
போக்கினார். ஒன்றை ஒருநாள்
புலரிப் பொழுதினிலே,
“காக்க என் வன்மை!” என மெள்ள இட்டார்,
கலச மொன்றில்.

அடுப்பிலே அந்தக் கலசத்தை இட்டார்;
அருகிருந்த
சுடர்த்தொடி பர்னாந்தி அந்த
அறிவாளி சொற்படியே,
அடக்கிய ஆசையுடனே புரிந்தாள்
அலுவலினை;
கடமை கரத்திலே; காதலோ கண்ணிற்
கனிந்திருக்கும்!

பச்சைத் தண்ணீரை அப்பாணியில் வார்த்தாள்;
பழப்புளியில்

இச்சைப் படியே கரைத்தூற்றினாள்,
அவர் ஏவியதால்;

அச்சப் படாமல் மிளகாய்வெங்காயம்
அரிந்தும் இட்டாள்.

மெச்சத் தகுந்த பெருங்கா தலுக்கும்
விளக்க முண்டோ?

சந்தக் கவிபோற் கடுகு வெம த்தது,

தாளிதத்தில்;

அந்தப் பொழுதில் அறையெல்லாம் மேவி,
அடி வயிற்றில்

வெந்த பருப்பு வெகுவாய்க் கமழ்ந்து
பசிவி னைக்கச்,

சுந்தர மாகச் சுகமாய்க் கடலை

உடைந்ததுவே!

கட்டுப் படுத்திக் கடலை பிளந்த

கடும் பணியை

எட்டுத் திசையாரும் ஏற்றி

விழாநூ றெடுத்த னாராம்!

திட்டமோ பன்னூ றெழுந்தன மண்ணில்;

திருந்திழையோ

எட்ட நகர்வார் இதயம் எட்டாமல்

இரங்கினளே!

உயர்வு

ஒன்பதாம் பதிகம்

பாலோ ண்ணவு படைத்தாலும், அந்தப்

பழம் பெரியார்

தோலோ அழுகத் தொடங்கும்;

கடலையைத் தொட்டவினை!

ஏலாது போயிற் றிவர் காதல்

வேண்டி இறைஞ்சி நின்றாட்

பால் அன்பு காட்டலும்; பாலை இழந்தே

பரிதவித்தார்!

ஆனாலும் அந்த அழகி அறிஞர்
 அயல் அகலாள்
 தானே அந் நாட்டின் நளாயினி ஆனாள்;
 அத்தாரகை பின்
 ஓர்நாள் அவிந்தது, உடலிற்
 புதிய தோர் ஊறுகண்டு!
 “சா நன்று வாழ்விலும்!” என்றம் முதியர்
 சலிப் படைந்தார்.

வயிற்றிற் கடலை வலிகண்ட தோர்நாள்;
 வயித் தியர்கள்,
 பயிற்றப் பட்டோர்கள், வயிற்றை
 அகற்றிப் பதித்து விட்டார்,
 இயற்றிய னைலோன் இழையால் அமைந்தவே
 ஞென்றினையே!
 அயல்உறுப் புக்கள் பழுதாக, மேலும்
 அதே புரிந்தார்!

மூச்சு விடும் பை இறப்பர்த் துணியின்
 முழங்கனினால்
 ஆச்சுதாம்; மார்புள் அடித்த இதயம்
 இரத்தம் அள்ளிப்
 பாய்ச்சும் கருவிக் கிடமாச்சு!
 “வற்றறி” பண்ணி வைத்தார்,
 ஓச்சம் படி அவ்வுடலினிச், சோர்வே
 உருத படி!

எலும்புக் குருக்கன்றோ ஏற்ற பொருளாம்?
 இறைவர் வைத்த
 பலம்போதா வற்றைப் பறித்தெறிந்தார்கள்;
 பலபடி மெய்ந்
 நலங்கா ணுதற்கும் மருத்துவ வேலை
 நடந் தொழியக்
 கலம் முற்றுக்கட்டிக் கொடுத்ததே யானார்நம்
 கந்தப்பரே!

ஆவி ஒன்றே அவ் வமலர் அளித்த
 தகத்திருக்கச்,
 சாவினை அஞ்சாத வண்ணம்
 நிறையத் தமது வசம்,
 தேவை ஏற்பட்டாற் திறந்து
 பொருத்தித் திருத்துதற்குப்
 பாவிப் பதற்காய்ப், பல உடற்கூறும்
 பதுக்கி வைத்தார்.

ஆராய்ச்சியின் பால் அதிகம் வலிவை
 அழித்திடிலும்,
 ஆரோக் கியமா இழந்திடல் கூடும்?
 அடுத்த கணம்
 சீராக் கிடலாம் சில ‘வற்றறி’களைச்
 செம்மை செய்து!
 கூராக்கி வந்தாராம் மூளையை, எண்ணெய்
 குளித்துவந்தே!

சிந்தனைக் கூடச் சிறுமிசின் ஒன்று
 சிர சிருந்து
 சொந்தத்திற் செய்து வருதல் சுகமன்றோ?
 சொப்பனமும்
 தந்த திரவில், தரக்கோரும்
 போது! சனம் விரும்பி
 வந்து, “கடலைப்பிணி!” என்று கூறினர்;
 மாறினரே!

இப்படியாக இகத்தோர் செயற்கை
 உடல் எடுக்கக்,
 கைப்பொடும் கண்ணீ ரொடும் ஓர் கடலை
 கடவுளிடம்,
 “எப்படி ஏற்கும் எமக்கிவ் விகழ்ச்சி?”
 எனமனு ஒன்று
 ஒப்பமிட்டே கேட் டெழுதிற்று;
 இவரும் உளம் நெகிழ்ந்தார்.

ஆயினும் வானத் தவர்என்ன செய்வார்?
 ‘அது’ பிளந்து
 போயின தென்ற புதினம்
 புதிதன் றவர் செவிக்கு;
 நோயினும் மாட்டி எடுக்க ஒண்ணுமலே,
 நூதனமாய்
 மாய மனிதர் வளர்ந்தமை கண்டு
 மறுகினரே!

இழவு

பத்தாம் பதிகம்

தேவாதி தேவர் எவரையும் ஒன்று
 திரட்டி அவர்,
 “மூவாதார் ஞாலத் தவர்தம்
 நிலையினை முன்னர் வைத்து
 நாமொரு தேர்தல் நடாத்துதல்
 அன்றோ நலம்?” எனவும்,
 “ஆமாம்!” என அங் கெழுந்தனகோடி
 அமர ஒலி.

“அழியா உயிரை உடலில் அடைத்தவர்க்
கன்று தந்தோம்;
பிழையே புரிந்தோம்; பிழைப்போமா நாளை?
அப் பித்தர் குலம்
இழவே நமக்குக் கொணரும்!”
என எண்ணி ஏங்கினராய்,
அழுவோ சிரிக்கவோ என்றறியாமல்
அலைக் கழிந்தார்!

“கந்தப்பர் போலவே காசினி எங்கும்
கலம் புதிதம்
மந்தைகள் கொண்டன இன்றைக்கு;
நாமினி மாய்வம்!” எனப்
புந்தி கலங்கித் துடித்தனர் தேவர்,
புழுக்களைப் போல்;
தந்தையோ, “தேர்தலிந்தாம் வென்றால்”
என்றிவை சாற்றுகிறார்:

“உட்கார்ந்து விட்டோம் பலஊழி; மண்ணவர
விண்ணவரை
மட்கவ்வ வைத்தார்; வரலாறு மீண்டும்
மறுபடியும்
பட்ட அவற்றைப் படுவிக்கும் பான்மைத்தாம்;
பார்த்திருப்போம்
கட் கூர்மை செய்து, இரு கையுடையாரைக்
கலி ஒழியும்!

“தருமத்தின் வாழ்வினைச் சூது போய்க் கவ்வும்!
சரிவருமாம்,
ஒருசற்றுப் போதினில்! உன்னத வாழ்வோ
டொளி பிறக்கும்!
சருவத்தை நாங்கள் அடுப்பிலே ஏற்றிச்
சமையல் செய்வோம்;
‘கிரிவத்’தை* வென்ற அமுதத்தை உண்டு
துயில் கிடப்போம்!

“இப்போதைக் கின்றை நிலை அஞ்சேல்” என்றவ்
விறை முதல்வர்
அப்போதைக் கேற்றுப் பிரசங்கம்
நீளமாய் ஆற்றிவிட்டுத்
“தப்பேதும் நேரின் ‘இருக்கை’
துறக்கத் தயார்?” எனவும்
செப்பினார்; கேட்டுச் சிலிர்ப் படைந்தாறினர்
தேவரெலாம்.

பாற்கடல் மீதிற் படுத்தவர் ஏதும்
பகரவில்லை;
காற் றேதும் ஆகா திறைவரால்
என்பதைக் கண்டனன்; புண்
மாற்றிக் கண் ணாக மறுவடைந்தோனோ
மலைத்து நின்றான்,
நேற்றங்கு வந்த பர்ணந்திபால் நெஞ்சாய்!
இவைகள் நிற்க:

*கிரிவத்-Kiribath ஒருவகை இனிமையான சிங்கள
உணவு

ஒன்றே உலகம் என ஆகி, மண்ணில்
 உடைமையெலாம்
 அன்றே எவர்க்கும் பொதுவா கியதாம்;
 அதைத் தொடர்ந்து
 சென்றோர் தவிர்ந்திட, நின்றோர்
 ஒரே ஆலையிற் பிறந்தோர்
 என்னுகியதாம்; எவரும் ஒரே அச்
 செழுந்தனரே!

கந்தப்பராயிக் கலிகாலக் காரர்கள்
 மாறிநின்ற
 விந்தை நிலையில் இறேடியோ
 மூலம் விசை அழுத்தி,
 முந்தி மனிதக் குலத்தையே
 ஓராள், முடுக்கினாம்!
 அந்தக் ராகி அடிமையர் ஆனார்
 அடுத்தவரே!

தற்செயலாகத் தலையாள் அனுப்பும்
 சமிக்கினையில்
 அற்பப் பிசுகொன்று நேரவும்,
 மானிடம் ஒன்றை ஒன்று
 பற்றி உடைக்கப், பலியா னதினம்!
 பழம் பிரமம்,
 “முற்றிற்று; மீண்டும் முயல்வோமே!” என்னும்
 முறுவலித்தே!

சடங்கு

1

தோட்டத்துக் குளிர்ந்த காற்றில்
தொடர்ந்து வந்திருந்த ஏற்றப்
பாட்டுத்தான் இதுவரைக்கும்
கேட்டது; பாடுவோரைக்
காட்டிற்று கிழக்கு வானம்,
கையிலோர் விளக் கெடுத்து:
நாட்டினுக் குணவு தேடும்
நாட்டத்தார் இறைக்கி ருர்கள்.

பொன்னப்பன் துலாவின் மீது
 போய் வந்து கொண்டிருந்தான்;
 சின்னையன் இறைத்தான்; தண்ணீர்
 சென்றோடி உருகும் வெள்ளி
 என்னப் பாய்ந்தது வாழைக்குள்
 “ஏனிந்தக் கஞ்சிக்காரி
 இன்னும் வந்திறங்கவில்லை?”
 என்று பொன்னப்பன் பார்த்தான்.

‘உச்சிக்கு வெயில் ஏ நிற்பே
 உன்னையும் மறந்தா னே உன்
 மச்சாள்? இம்மினைக் கேடேனோ?
 மாற்றுகின்றனோ சேலை
 அச்சிறு கள்ளி?’ என்றே
 அவிழ்க்காமல் நினைந்தான் மாமன்;
 மிச்சத்துக் கிவன் சிரித்தான்;
 மீண்டும் அவ் வழியைப் பார்த்தான்.

நச்சொக்கும் நவ்வி ஓக்கும்
 நயனங்கள்; எனினும் அப்பெண்
 அச்சத்தை அவற்றிற் கொண்டாள்
 ஆதலால் மயங்க வைப்பாள்.
 குச்சொழுங் கையினை விட்டுக்
 குடத்துடன் கஞ்சியோடு
 பச்சை நீள் வயிற்ப ரப்பில்
 வருகின்றாள், அதோ பாருங்கள்!

இட்டஓவ் வேர டிக்கும்
 எறிந்தகை வளையல் கைகள்
 கொட்டித்தான் சிரிக்கும்; பாரக்
 குடம் தூக்கி மடங்கும் நாரி
 பட்டபா டவளைப் பார்த்தோர்
 படுவார்கள்; நிமிர் நெஞ்சாள்; திக்
 கெட்டுக்கும் தானே ராணி
 எனும்படி நடக்கின்றாளே!

வெயிலுக்கு வற்றா தின்னும்
 வரப்போரம் கிடந்த குப்பை,
 வைரத்தைக் காலால் சிந்தி
 வருகின்றாள்; அவளைத் தோகை
 மயில் ஒப்பாள் ‘கியி’லை ஒப்பாள்
 எனில் ஒப்ப மாட்டேன்; பெண்ணுக்
 கயல் ஒப்பா காது யாதும்;
 அவளுக் கொப் பெவரும் ஆகாள்!

ஆடித்தான் நடந்து சென்றாள்;
 ஆயினும் சென்றடைந்தாள்:
 “ஓடித்தான் வந்தாய், காலை
 ஓடித்துக் கொண்டாயோ?” என்று
 வேடிக்கை செய்யப்பட்டாள்;
 விழியையும் உழுது தின்போன்
 வாடிக்கை அறிவாள், தன்கீழ்
 வாயினைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

‘பொல்லாத பெண்ணீ, நேரம்
 போக்கிய தெதற்காய்?’ என்று
 சொல்லாமல் கண்ணாற் கேட்டான்;
 சொக்கிப் போய் விடாதாள் போலப்
 பல்வரிசையினைக் கூட்டிப்
 பளிச் சென்றே அழகு காட்டி
 இல்லாத இடையை விட்டுக்
 குடத்தினை இறக்கி வைத்தாள்.

இச்சை போல் இறைத்த நீரை
 இட்டுவாழைக்கு விட்ட
 பச்சைக் கிளிக்கு நல்ல
 பசி; அக்காள் வரக் கண்டங்கே
 “அச்சா!” என் றோடி வந்தான்;
 கஞ்சிக்குள் அமிழ்ந்து விட்டான்!
 பச்சடி தொடாமலேயே
 பரபர எனக்கு டித்தான்!

அருங்காற்று வீசி வீசி
 அன்புகாட் டிட,மே லேஓர்
 மரக்கிளை எறிக்கும் வெய்யில்
 மறைத்திட, அருகி—லேவந்
 திருந்தொரு காகம் அண்ணாந்
 திவரைப் பார்த்திடப், பார்த்தீந்தே
 விருந்து கொண்டார்கள்; இன்பம்
 சிரட்டைக்குள் இருக்கக் கண்டார்.

வயல்விட்டு வீட்டுக்கு வருகின்றாள்
 அவ்வனிதை; வழியிலுள்ள
 குயில் கத்தும் தோப்புக்குள் நுழைகின்றாள்;
 மரம் அடர்ந்து குளிரந்திருக்கும்
 வெயில் பட்ட களைப்பங்கே வேம்பின்கீழ்
 நிழல் பட்டு நீங்கிப் போக,
 உயிர் பெற்றாள்; புதிதாய் ஓர் உல்லாச
 நடைபெற்றாள்; ஓடலானாள்!

சீருகுதிர்ந்து கிடக்கின்ற தரைமேலே
 அவள் பாதத் தரவம் கேட்டே
 ஒரு மிரண்ட அணில் துள்ளி ஓடிற்று,
 மற்றொன்றும் தொடர்ந்தோடிற்றும்.
 அருகிருந்த புளியொன்றில் அவைதாவி,
 அதற்கடுத்த மாவில் ஏறி,
 அருநெல்லிச் சிறுமரத்துக் கப்பாலே
 மறைந்தனவாம் நாவற் கொப்பில்.

இலந்தைக்குக் கல்லெறிந்தாள்; இதோகிளையிற்
 பட்டதுவும் மழையைப் போலப்
 பொலு பொலென்று கொட்டுண்ணும்
 பழங்களினைப்

பொறுக்குதற்குக் குனி கின்றாளே!
 சிலந்திக்கு வலை பின்னத் தெரியாதா?
 அது சிறிய வடலி யொன்றை
 எலும்புருக்கி யோடிணைத்துக் காத்திருக்க,
 இரண்டுகணம் பார்த்து நின்றாள்.

முள்ளுக்கும் அவள்மேலே மோகந்தான்;
 முன்தாளைச் சேலை பற்றிக்
 கிள்ளிற்று, முழங்கையில்! “கிடசும்மா!”
 என்றதனின் கிறுக்கைப் போக்கிச்
 சுள்ளிக்காய் அப்பக்கம் சுற்றிவந்த
 அப்பக்கா ரியினைக் கண்டு
 கள்ளிக்குப் பின்னாலு; ஆள் கண்ணுக்கப்
 பால் மறையும் வரையும் நின்றாள்.

சீட்டியடி கேட்கிறது, சினிமாவால்
 தமிழர் சீர் அழியும் முன்னர்
 நாட்டவர்கள் மேடையிட்டுத் தாழ்ந்த
 நடத்துகிற கூத்தில்; ஆயல்
 ஓட்டுகிற வள்ளியம்மன் உரல்மேல்நின்
 ருண் குரலில் உரக்கக் கத்தும்
 பாட்டொன்று வரத் தொடர்ந்து வருகின்றான்;
 அவன் இலந்தைப் பழமோ பார்த்தான்?

கொய்யாவின் திளையினிலே காணவில்லைக்
 கனியை; ஒன்று கூடிநின்று
 கைவீசி அழைக்கின்ற மலர்அரளி
 இடைக் கிடந்தாற் காண்பதுண்டோ?
 ஐயோ, அச்சிவப்பியினை ஆனாலும்
 அலைகின்றான் ஆளைத்தேடி;
 பொய்யோடு கலவாத புதுமுகத்துக்
 கேங்குகிறான்; கிழவி வந்தாள்!

‘களளிக்குப் பின்னாலே கண்டுவந்த
 அவளைத்தான் தேடுமிந்தப்
 பிள்ளைக்கு வயசாச்சு; பிரியமுந்தான்
 கரைமீறிப் போச்சுப் போலும்!’
 உள்ளுக்குச் சிரித்தபடி, ‘ஊர்த் தோப்பை
 உங்களிடம் விட்டு விட்டால்
 கொள்ளிக்குப் போவதெங்கே?’ என்றெண்ணிக்
 குனிந்தபடி கிழவி போனாள்.

பாம்பேதும் கடித்ததுவோ பற்றையின் பின்?
 அவனைத்தான் பார்த்திருந்து
 சோம் பேறித் தூங்கினனோ? சுவைகண்ட
 காற்றென்றே உடலை மேய,
 லாம் போடு திரிகின்ற விழிமூடி
 மல்லாந்து கிடந்தாள் கீழே,
 காம்போடு பூங்கொத்துப் போல்! அல்ல—
 கப்பன்றோ காலே ஓக்கும்!

படுத்த அவள் நிலையினிலே பழம்பிரமன்
 படைப்பருமை கண்டு கொண்டு,
 குடித்திருந்தோன் எழுந்ததுபோல் கால் அசந்து
 குந்துகிறான் அருகில்; அன்னாள்
 உடுத்திருந்த அழகுக்கே உளம் முழுதும்
 பறி கொடுத்தான் அந்தப் பொன்னன்!
 அடுத்த தென்ன இந்தப் பெண் சிரித்தானோ?
 அவன் தலையைக் கோதினானோ?

ஒளித்திருந்த செம்பகம் ஏன் ஓடிற்றப்
 புறம் விட்டும்? உச்சிக் கொப்பில்
 எழுந்து நின்று பார்த்த அணில் “இம்மனிதர்
 இடையேயும் காதல் என்னும்
 ஒழுங்குளது போலும்!” என ஒப்புக்கொண்
 டிறங்கியது; நெருக்கமாக
 வளர்ந்த சில புல்லாந்திச்செடி மறைத்த
 வரலாற்றை வரையப் போமோ...?

கால்நீட்டி இருந்தபடி சாக் கொன்றைக்
 கட்டவிழ்த்தான்; கறுத்து நீண்ட
 வால் போலத் தெரிகின்ற அவற்றிடையே
 ஒன்றெடுத்தான்; வைத்து விட்டு,
 மேலும் தேர்வினை நடத்திக் கிடைத்ததொடு
 மினைக் கெட்டான்; கிழித்துச் சுற்றி,
 நாலைந்து நிமிடத்தில் நனைக்கின்றான்
 வாயினில் ஓர் நறுஞ்சு ருட்டை!

அடுப்படியில் இருந்தபோ தவனுக்கு
 வரவில்லை நெருப்பு; 'பெண்ணுக்
 கிடுப்பொடிந்து போகாதோ இவ்வீட்டு
 வேலையெல்லாம் தனியச் செய்தால்?
 படுப்பதற்கோ இரவினிலே பத்துக்கும்
 மேலாகும்; தூங்கு முன்னம்
 விடிந்து விடு கிறதேஎன் பெண்செய்த
 வினைபெரி' தென் றேங்கு கின்றான்.

தானேபோய் அடுப்பினிலே கிளறுகிறான்
 சாம்பலுக்குள் தணலைக் கண்டான்;
 'ஏனிவளைக் காணவில்லை? இந்நேரம்
 குளிக்கவோ போனான்?' என்று
 தீநனைந்த சுருட்டுறிஞ்சித் திரள் திரளாய்ப்
 புகைவிட்டு விருந்தைக் கேகிக்,
 கூனாத நேர்முதுகு குனிந்தபடி
 உட்கார்ந்து சிந்திக்கின்றான்:

பள்ளிக்குப் போய்விட்டான்கிளி; அந்தப்
 பயல் வீட்டில் இருக்கும்போது
 பிள்ளைக்குப் பெருந் தொல்லை; பிடித்தபிடி
 யினில் ஓடியல் இடிப்பித்தானே,
 கள்ளன்! கூழ்காய்ச்ச வித்தான் களைத்துப்போய்
 அவளிருந்த வேளை! நாமும்
 அள்ளித்தான் குடித்தோமே; ஆனாலும்
 அச்சிறுமி பாவம் அன்றோ?

'அத்தானை மண முடிக்க அவளுக்குப்
 பெருவிருப்பே; எனினும் காசு
 பத்தாது பந்தலுக்கும் பலகார
 வகைகட்கும் மேளத்துக்கும்;
 முத்தாலும் பொன்னாலும் நகைபோட
 வேண்டாமோ ஆளை முடி?
 விற்ருலும் போதாதே தாய் கொணர்ந்த
 கல் விளையும் பரப்பை எல்லாம்?'

படலைதிறந் தது;உள்ளே பாலப்பம்
 விற்கின்ற கிழவி வந்தாள்;
 "எட, பொடியா! ஏனிவளை இப்படியே
 வைத்துக் கொண் டிருக்கின் றாய்?
 சுடச் சுடவே தின்றாந்தான் சாப்பாட்டிற்
 சுவை தெரியும்; வயது வந்தால்
 கட கெட்டு காரியத்தை முடிக்காமல்
 காத்திருத்தல் அழகாய் இல்லை."

என்று சொன்னாள்; "எனை, இதைத்தான்
 [எண்ணியிருந்

தேன்!" என்றே அடிச்சுருட்டை
 மென்றபடி அவன் மொழிந்தான்; "மெய்யேப்பா
 மீனாட்சி இருந்தாள் என்றால்
 இன்றிரண்டு குழந்தைகளை இடுப்பினிலே
 எடுத்திருப்பாள் உனதுபிள்ளை!
 ஒன்றுக்கும் அதிகயோ சனைகூடா"
 தென, அவனும் "ஓமோம்" என்றான்.

“அண்டைக்கு நீதந்த அப்பத்துக்
கென்னதர? அதோ கிடக்கும்
வெண்டிக்கா யினில் உனக்கு வேண்டியதை
எடு” என்றான்; எடுத்துச் சென்றான்.
“கண்டிக்குப் போய்அங்கே கடையொன்று
போட்டாலும் பிழைத்தி ருப்பேன்;
கிண்டிக் கொண்டே கிடந்தேன் வெறுமணலை”
என அலுத்துக் கொள்ளுகின்றான்.

அப்போது நுழைகின்றான்; அவள் நடையிற்
தெரிகின்ற அலுப்பும் சோர்வும்
‘எப்போதும் காணாத எதோ ஒன்றைக்
கண்டாளோ?’ என்று கேட்கும்!
‘அப்(பு) ஏதை நினைத்துக் கொண்டதோ சுருட்டை
அந்த விதம் எறிகின் றாரோ?...
கைப் போடு கலந்ததுவோ காதலும்?’ என்
றடுப்படிக்குள் காலை வைத்தாள்.

பற்றவைக்கின் றாள் அடுப்பை பறப்பென்று
தேங்காயைத் துருவுகின்றாள்;
குத்தி வந்தாள் நெல்லை; இதோ குளுகுளென்று
கொதிக்கின்ற உலையில் இட்டாள்;
‘கற்றுவிட்டுவரும் பச்சைக் கிளியின்முன்
கறிசோறு வரச்சு ணங்கின்
கத்திடஆ ரம்பிப்பான், கடுஞ்செல்லம்!’
எனச் சுழன்று சமையல் செய்தாள்.

ஒழுங்கையிலே நடக்கின்றான் சின்னையன்;
ஒலையினால் வேய்ந்திருக்கும்
பழங்குடிசை களைத்தாண்டிப், பரியாரி
யாருக்குத் தலையை ஆட்டி,
விழுந்து மணலிடைப் புதைந்த குழைவண்டிச்
சில்லுக்கு வெறுந்தோள் தந்து
கிளப்பிவிட்டுக், கிட்டப் போய் எருதினையும்
தட்டிவிட்டுச் செல்லுகின்றான்.

வேலாத்தை வரக் கண்டான்; “வேலனிடம்
சொல்லடியே கூரை ‘மேய’
ஓலை கொஞ்சம் வெட்டுவதற் கொருக்காலெம்
வீட்டுக்கு விடிய முன்னம்
நாளிக்கு வரச் சொல்லி; விசேஷமொன்று
நடக்கிறதற் குள்ள” தென்றான்;
“நாளாக்கும் பிள்ளைக்கு வைத்துவிட்டார்
நயினார்!” என் றவன் டந்தான்.

கல்லாலே மதில்கட்டி இரும்பாலே
போட்டுள்ள படலை மீதிற்
பொல்லாத கறள் கட்டிப் போகாமல்
எடுத்துள்ள முகட்டின் கீழே
“நில்லாதே!” எனகின் று நீள்குரைப்புக்
குரைக்கின்ற நாயைத் தாண்டி,
உள்ளேதான் போகின்றான் சின்னையன்;
“உதார்?” என்றார் வீட்டுக்காரர்.

“உங்களிடம் ஓர் அலுவல்!” எனச் சொல்லித்
திண்ணையிலே அவன் உட் கார்ந்தான்.
தம் கருணை விழி பாய்ச்சிச் “சரிசொல்க!”
எனக் காது தந்தார் வீட்டார்;
“தங்கத்தின் கலியாணம் ஏன் இன்னும்
நடக்கவில்லை?” என்று கேட்டார்;
வெண்குட்டம் படர்ந்திருந்த கன்னத்திற்
சொறிவதற்கு விரலைப் போட்டார்.

“சுடலைக்குப் பக்கத்தில், சொறிமூக்கன்
புலத்துக்கு வடக்கே உள்ள
‘வட’லிக்கு விலை கேட்டார் ஒருநாள் என்
னிடம்; அதனை வைத்துக் கொண்டு,
கடனாகத் தருவீரோ, காசெனக்குக்
கொஞ்சம்?” என்றான்; வீட்டுக்காரர்
கடைவாயில் ஒற்றைப்பல் காட்டினார்
உறுதியினை வாங்கிப் பார்த்தார்.

‘இப்போதப் பக்கத்தில் எடுத்துள்ள
புதுத் தெருவால் அந்தக் காணி
தப்பாமல் விலையேறும்; தருணம் இதே
அதைத் தட்டிக்கொள்ள!’ என்று
முப்போதும் உணர்ந்த அவர் முதற்போட
முன்வந்தார்; வெறுந்தட் டத்தைச்
“சப்(பு)” என்று தள்ளுகிறார்; “ச, வேண்டாம்”
என்று சின் னையன் சென்றான்.

உட்கார்ந்து சிற்றிலையில் ஊதிடவும்
உமி சிரட்டைக் கரியினுள்ளே
சட்டென்று தணல் தெரியும்; தங்கத்தை
அதிற் காய்ச்சி உருக்குகின்ற
தட்டாரச் செல்லையா முன்போட்ட
தடுக்கினிலே அமர்ந்தான்; தங்கம்
சுட்டாலும் சுட்டாலும் சுடர் விடுதல்
கண்டதிலே சொக்கிப் போனான்!

“காரியமாய்த் தான்வந்தேன்; கலியாணம்
ஒன்றுண்டு நடத்துதற்கு;
நேரியதாய் இன்றுவரை நெளியாமல்
இருக்கின்ற நீரே செய்த
ஓர் பழைய நகைஉளதென் னிடம்; அதனை
உருக்கி, என் பிள்ளைக் கேற்ற
சீரினவாய்ப் புது நகைகள் செய்துதர
முடியுமோ, சிறப்பாய்?” என்றான்.

“தாய் விட்டுச் சென்றதிவை!” எனக்கூறிக்
கொடியையும் தா லியையும் தந்தான்;
ஆய் பட்ட பழம் போலே அவள் தனது
மடியினிலே வீழ்ந்து மாண்டு
போய்விட்ட பழையகதை புதிதாக
நெஞ்சுக்குள் நிகழக் கண்டான்;
“ஓய், என்ன ஆண்பிள்ளை நீர்? கண்ணைத்
துடையும்!” என்று சொன்னார் பத்தர்.

“நாளைக்கு மகள்கூட நடக்கப்போ
கின்றாளே; எதுவும் வேளா
வேளைக்கு நடக்கட்டும்; வேண்டாமென்
றால், ஒத்து விடுமோ காலம்?
ஆளைப் பார்க்காமலே அடுக்கு கிரூர்,
செல்லையா; கொடியை வாங்கி
நீளத்தைச் சுருட்டுகிரூர்; தராசினிலே
இடுகின்றார்; நிறுக்கின் றாரே!

பொன்னப்பன் வயற் கிணற்றில் குளித்து விட்டுக்
கட்டாடி வீடு போனான்;
“என்னவோ? அவர் துறைக்குப் போய்விட்டார்”
என்று சொன்னார் கட்டா டிச்சி;
“இந்நேரம் போனாற்தான் இருளு முன்னம்
திரும்பிடலாம், வேட்டி வேணும்
ஓன்”றென்றான்; “பட்டணத்துக் கோடிப்போய்
வரவேணும் ஒருக்கால்” என்றான்.

“போனவரைக் காணவில்லை; பொறுத்திருந்தால்
 நல்ல” தெனப் புறு புறுதது,
 பாணியிலே பழந்துணிகள் அவிதிறதைப்
 பார்க்கப் போய்த் திரும்பி வந்து,
 பேனிருந்த தலையினிலே ஒன்றெடுத்துப்
 பெருவிரலின் நகத்தில் வைத்தான்!
 ஆ! நெருக்கென் றிறந்தது! “அவசரமோ?”
 எனக் கேட்டாள் அந்த மாது.

நேற்றுத்தான் அவர் நிறையக் கொண்டுவந்த
 வெண்டிக்காய் நினைவு வந்து,
 கோற்காலி போல் மேசை ஒன்றினிலே
 குவித்திருந்த துணிக்குட் கிண்டி,
 வேற்பிள்ளை வாத்தியா ரதுவேட்டி
 சால்வையினை எடுத்துத் தந்தான்!
 ஏற்றுக்கொண்டான்; உடுப்பு மாற்றிக்கொண்
 டான்; ஏகி னான்பொன் னப்பன்!

கோவிலடி தாண்டுகையில், குடுக்கையிலே
 இருந்து திரு நீறெடுத்து,
 நாவினிலே “சிவசிவ” என் றுன்; பூசி
 நடக்கின்றான்; மகிழின் மீதிற்
 பூவிருந்து மணம் வீசப், புனகித்தான்
 பழம் நினைவில் அவனைக் கண்டு
 மாவடியில் ‘விழுகின்றான்’; மதகடியில்
 ‘மிதக்கின்றான்’ பெரிய ரோட்டில்

அந்தநாள் வண்டிகளை அரசாங்கம்
 எடுக்கவில்லை ஆதலாலே
 குந்தவில்லை அவன் மதகில் நெடுநேரம்;
 குனிந்து நின்றான் வசுவில் ஏறி!
 நொந்தவன் நாரியுமே; நோய் கண்டார்
 சென்றவரெல் லாரும்; ஈற்றில்
 வந்தடைந்த பட்டணத்தில் இறங்குகிறார்
 வலிநீங்க நிமிர்ந்து நின்றார்.

பட்டணம்வந் தால், அந்த வசுக்காலைப்
 பக்கத்துக் கடை ஏ ருமல்
 விட்டுவிட முடியுமா? சருவத்து
 விற்கின்ற தங்கேயன்றோ?
 நட்பில்லைப் பதினைந்து சதத்துக்கு!
 குடித்துவிட்டு, நாஉ தட்டில்
 இட்டபடி, வெயில் பட்டே இளகுகிற
 தார் ரோட்டில் இறங்கிச் சென்றான்!

கச்சேரி சேர்ந்துவிட்டான்; கடுதாசி
 மலைகளுக்குப் பின்னால் உள்ள
 அச்சீமான் தனைக் காணத் தாழ்வாரத்
 தரை மணியாய்த் தவமே செய்தான்!
 “உட்செல்லலாகா”தென் றுரைக்கின்ற
 பலகையினைத் தாண்டிச் சென்றால்,
 அச்சென்று தும்புகிறார் அதிகாரி,
 சுழலும் ஒரு விசிறியின் கீழ்.

“காடழித்துக் கிடக்கிறது; கமம் உனக்குத்
தொழில்தானே? கழனி செய்க!
ஓடுகிற குளத் தண்ணீர் ஒருசதுர
அடிகூட மிச்சம் இன்றித்
தேடி வந்துன் நிலம் நனைக்கும்; தெரிந்திடுக!
செயல் புரியும் வயதுனக்கு;
பாடுபடக் கூடுமன்றோ? பயனை இந்த
நாடெல்லாம் பார்த்தி ருக்கும்!

“குடிசைகளும் முடிந்துளது குடியேற்றக்
காரர்கள் வாழ; நாளை
விடிய அங்கே போனாலும் வேண்டியஓர்
விதை நெல்லு பெற்றுக் கொள்வாய்;
உடனேயே உணவியற்றத் தொடங்கிடலாம்;
உற்சாகம் உளதா?” என்றார்.
“அட! இதெல்லாம் அகப்பட, ஒன் றரைப்பரப்போ
டுரில் இருந் தழவா?” என்றான்.

அவர் சிரித்தார்; “என்ன தம்பி, அவ்வளவு
கெதியாகச் சொல்லி விட்டாய்?
எவர் உனது கிராமத்தில் இதுவரையும்
முன் வந்தார் உனைப்போல்? ஓயா
அவதியுற்று மடிவார்கள்; ஆனாலும்
அப்பாலே திரும்பிப் பாரார்,
இவர்கள்!” என்று நொந்தார்; “நீ வெல்க!”
[என்றார்;
இவன் மகிழ்ந்து விடை கொள்கின்றான்.

வடையொன்றைக் கடிக்கின்றான்; புளிவாழைப்
பழம்வாங்கித் தின்னும் போதில்,
“அட, இதற்கா நாலுசதம்? சதமேனிக்
கல்லவோ நாம் விற்கின் றோம்?
கடையவர்கள் கடையவரே!” எனஎண்ணிக்
காசினையும் எண்ணித்தந்து,
நெடுவீதி இருபுறமும் நெருங்கியுள்ள
கடைகளிடை நடந்தான் மீண்டும்.

ஒடிப்போம் வண்டிகளுக் கொதுங்கிப்போய்த்,
துணிக்கடைஒன் றுள்ளே ஏறிக்,
“கோடிட்ட சட்டையுண்டா, தைத்தபடி?
குண்டஞ்சி வேட்டி உண்டா?
காடுபட்டிச் சேலையொன்றும், கசுமீரப்
பட்டிரண்டும் வேணும்” என்றான்;
வேடிக்கை ரயிலொன்றும் கிளிப்பையன்
களிக்க என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

குளிக்கின்ற சவர்க்காரக் கட்டிகளும்
கொம்பாலே செய்த சீப்பும்,
ஒளிச் சிதறும் கண்ணாடி வளையல்களும்,
உடுப்புவைக்கும் பெட்டி ஒன்றும்,
உளுத்தூசிப் போகாத உணவுள்ள
விசுக் கோத்துத் தகரம் மூன்றும்,
பளுக் கனத்துப் போகிறது—பலப்பலஇப்
படியாக வாங்கிச் சேர்த்தான்.

வீட்டுக்குத் திரும்புதற்கு விரும்பாமல்,
வழியினிலே உள்ள வாழைத்
தோட்டத்திற் படுத்திருந்தான்; அட்டாளை
மீதினிலே; தொண்டைக் குள்ளே,
பாட்டுக்கள் முணுமுணுத்துப் பார்வையினை
வானத்திற் செலுத்து கின்றான்;
கூட்டுக்குக் கிளைக்கேகும் குருவிகளை
வழி யனுப்பிக் கொண்டி ருந்தான்.

தலைமாட்டில் பயணத்துத் தோற்பெட்டி
கிடக்கிறது; “நான்கொடுத்த
விலையெல்லாம் சரிதானோ? வேண்டாமல்
விட்டேனோ எதையும்?” என்று
நிலையின்றிப் புரள்கின்ற சிலபோது
நிமிடங்கள் நிற்கக் கண்டான்;
குலைபோட்ட நெடுவாழை போற்பாரம்
தாங்காமற் குடங்குகின்றான்.

கணக்கேதோ பார்க்கின்றான்; கண்முடிக்
கிடந்தேதோ திட்டம் போட்டான்;
கிணற்றருகில் இளந் தென்னை மரத்தினிலே
சலசலப்புக் கேட்டுப்பார்த்தால்,
பணக் கவலை இல்லாத கிளிப்பையன்
விழிக்கின்றான் வட்டினுள்ளே!
“எனக்கும்!” என்ன வீழ்ந்தன அங்கீரவாய்க்
காலுக்குள் இளநீர்க் காய்கள்!

“இந்தவிதம் மரம்ஏறி இருகாலும்
ஒடிந்த தென்றால் என்ன செய்வாய்?!”
“நொந்திடுமே! குளறிடுவேன்!” “நோயை ஏன்
நியாகத் தேட வேண்டும்?”
“வந்து சும்மா நான்நிற்க, வலியவந்தென்
தலையினிலே தேங்காய் வீழ்ந்தால்?”
“குந்தி இருப்பதனைவிடக் குன்றேறி
மடிந்தாலும் குற்றமில்லை!”

வன்னிக்குப் போகின்ற வழி உலக்குத்
தெரியுமா கிளி? அவ்வூரில்
என் னத்தை எல்லாமோ புரிகின்றார்
கேள்விப் பட்டிருக் கின்ற யா?"
பொன்னப்பன் இது கேட்டான்: "போ அத்தான்"
எப்போது போனோம் அங்கே?
என்னையும் உன் னுடன்கூட்டிப் போவாயோ
ஒருநாள் அக் காட்டுக்" கென்றான் :

"அக்காளைக் கேட்டுப்பார்; அந் நாட்டில்
பாலை மரம் பழுத்த தென்றால்,
உட்கார முடியுமா பார்த்துக் கொண்
தோதோ வயிறு, தின்று?
நக்காதே விரல்களின! நன்றாய்த்தான்
இருந்ததுண்ட 'வழுக்கல்; ஆனால்
இக் கோம்பை களைக்கொண்டே எறிந்துவிட
வேண்டாமோ தூர?" என்றான்.

"இன்றைக்கும் வீட்டிலே கூறியென்ன,
என இங்கே அத்தான் கேட்டார்;
என்றக்கா னிடம் சொல் போய்"...
"ஏனத்தான்
கிழங்கு, மீன், குழம்பு, கீரை,
என்றும்போல் வெண்டிக்காய்ப்பாற்கறி! ஆம்
இறற்பொரியல்!"..... "போதும் போதும்
ஒன்றுக்கும் உணைநம்ப முடியாதா?
ஓ "டென்றான்; கிளி 'ஓம்!" என்றான்

முற்றத்தில் இருந்து பனை முழுஓலை
அறுக்கின்றான் தந்தை; தம்பி
கற்றுக் கொண்டிருக்கின்றான், கல்லொழுகை
மீதினிலே வண்டி போலச்,
சொற்களிலே இடறிவிழுந் தெதிரிருந்த
கைவிளக்கின் சுடர்முன்; அக்காள்
"பற்றிவிடும் தீபரட்டைத் தலையினிலே
படிஎட்ட இருந்" தென்கின்றான்.

ஓலையினைக் கிழித்துக்கொண் டிருக்கின்றான்
அவன்; அவர்கள் வீட்டில் என்றும்
பால் குறைய வைக்காத பசுவுக்கும்,
பாடுபடப் பின்நிற் காத
காளைகள் 'மா வெள்ளை'க்கும் 'கமுக'னுக்கும்
உணவாம் அப் பச்சை ஓலை;
தாலி இன்னும் கட்டாத தங்கத்தின்
கழுத்தை அந்தத் தந்தை பார்த்தான்!

“சாத்திரி யாரிடம் கேட்டேன்; சரியென்று
சொல்லி விட்டார் பொருத்தம்; ஆனால்
காத்திருக்க வேணுமாம் ஒருமாதம்,
காலங்கள் திருந்த” என்றான்;
கூத்திடும்தன் னிரண்டுவிழி குனிந்தபடி
இருந்த அவள் இமையைக் கொஞ்சம்
சாத்துகையில், கன்னத்தில் சரிந்திருளில்
வீழ்ந்தனநீர்த் துளிஇ ரண்டு!

“நகைகளுக்குச் சொல்லிவிட்டேன்; நட்டுவர்க
ளிடம்போக வேண்டும் நாளை;
பகலிரவாய் நாலுநாள் பண்ணட்டும்
அவர்கள்சங் கீதம்! கேட்டு
மிக அருமை என எவரும் மெச்சட்டும்!”
எனத் தந்தை விளம்பு கின்றான்;
முகைசிறிது மலர்கின்றான்; முத்துக்கள்
சில சிந்து கின்றான் தங்கம்,

“இத்தனையும் பணக்கார வீடுகளில்
நடப்பதனால் இலாபம் உண்டாம்;
பொத்தி உள் ளை வைத்திருக்கும் பொருள்பகரப்
படக்கூடு மாம்அப் போதில்;
சத்தியமாய் அப்பு, வெறும் சடங்கினில்நாம்
செலவிடுதல் சரியே இல்லை;
அத்தானுக் கிவையெல்லாம் அடியோடு
பிடிக்காதே!” என்று சொல்வான்.

“காசிருந்தால் அதனையொரு கலட்டியிலே
போட்டாலும் கனிகள் ஈயும்;
பேசாதே, எம் சடங்கைப் பெரிதாழச்
செய்கிறது பிழை, என் பாரே!”
கூசாமல் அவள் மொழிந்த குளறுபடி
களைத் தந்தை கேட்டிருந்தான்;
பாசாங்கன் றவன் பாசம்; ஆனாலும்
வழக்கங்கள் உண்டே பார்க்க?

“கோச்சிக்கும் எனக்கும் இந்தக் கொட்டிலிற்தான்
கலியாணம் நடந்தபோது,
காய்ச்சிக்கொண் டேயிருந்தான் பண்டாரம்
எட்டுநாள், கறியும் சோறும்!
ஆச்சுத்தான் கடன் கொஞ்சம்! ஆனாலும்
அதற்கதிக மகிழ்ச்சி கண்டோம்!
பேச்சுமூச் சில்லாமல் சடங்கென்றால்
பிறர் பார்த்துச் சிரிப்பார்!” என்றான்.

‘கண்ணாடித் துண்டுகளால் செய்துள்ள
மணவறையோ கண்கொள் ளாமற்
பண்ணும்ஒளிப் பகட்டுக்கள்; பரியாரி
யார் தொடக்கம் வேலன் மட்டும்
திண்ணையிலும் பந்தலிலும் முற்றத்தும்
ஒழுங்கையிலும் நிறைந்து நிற்பார்’—
எண்ணங்கள் இந்தவிதம் எடுத்துக்கொண்
டிருப்பான் முன் எதைத்தான் சொல்வாள்?

‘தான்பெற்ற அருமைப்பெண் தாலிகட்டும்
பொழுதினிலே தவில்மு ழக்கம்
வான்பியக்க வேண்டாமோ? எனக்கேட்டால்,
என்ன பதில் வழங்கக் கூடும்?...
ஏன்வெற்றுச் சடங்குகளுக் கிரையாவான்?
எனக்கேட்கும் அத்தான் வார்த்தை
வீண்வார்த்தை அல்லவே?’—என்றெல்லாம்
தனக்குள்ளே விவாதம் செய்தாள்.

“பந்தலுக்குச் சோடிக்கப் பலநிறத்தில்
உப்புத்தாள் நிறைய வாங்கித்,
தந்துவிட வேண்டும்” என்றான், தான்படித்த
படிப்பை யெல்லாம் முடித்துக் கொள்ளும்
அந்தரத்தில் இருந்தகிளி அப்புவிடம்;
“தோட்டத்தில் அத்தான் நின்றார்.
எந்தெந்தக் கறியின்றைக் கெனக்கேட்கச்
சொன்னாரே, அக்காள்” என்றான்.

செத்தவனே போற்கிடந்து தூங்குகிறான்
சின்னையன் திண்ணை மீதில்;
பொத்துக்கள் அவன் போட்ட பாயை விட்டுப்
புரண்டங்கோர் புறம்போய், வைக்கோற்
கத்தையினைக் கைகளிடைக் கட்டிக்கொண்
டிளம் பச்சைக் கிளி துயின்றான்;
பத்துமணி ரயிற் கூச்சல் கேட்கிறது,
தங்கம்தான் படுக்க வில்லை.

அடுக்களைக்குள் என்னென்ன அடுக்குகளை
முடிக்கின்ற னோ! குண் டானில்
எடுக்கின்றாள் சோறு; கிழங் கவனுக்குப்
பிரியம்தான்! ஏது, பூனை
படுத்துவிட்ட திருற்பொரியற் சட்டியினை
உருட்டாமல்? பாவம், கொஞ்சம்
கொடுக்கின்றாள் கூப்பிட்டுக்; குனிகின்றாள்
நிலையினிலே, வெளியில் வந்தாள்.

இருட்டுத்தான் எப்புறமும் எனில்என்ன?
இளம் வயது முறைகள் பார்த்துச்
சுருட்டிஓடு சுவரோரம் தூங்கிடுமோ?
தூள் கையிற் கொண்டு போனால்
குருட்டிருளும் விழிபெற்றுக் குறுக்குவந்து
மறித்துவிடு மன்றோ? தங்கம்
திருட்டுநடை நடக்கின்றாள்; திறந்தவயல்
வெளி கண்டே ஓடுகின்றாள்.

அட்டாளி மீதினிலே அவன் படுத்துக்
கிடக்கின்ற அழகைக் கண்டாள்;
“கிட்டாத கனவொன்றே இதோ கிடைக்கப்
பெற்றேன்!” என்றவன் நிமிர்ந்தான்;
“முட்டாளும் முட்டாளும் நாம்!” என்று
நெற்றியினை முட்டிக் கொண்டார்;
தொட்டார்கள்; கொண்டு வந்த சோற்றைநினை
தவள்சற்றே எட்டச் சென்றாள்.

கொடிபிடித்துத் துலா இழுத்துக் குபுக்கென்று
கிணற்றினிலே தண்ணீர் கோலி,
நொடியினிலே கொண்டு வைத்தாள்; நூறுண்டு
வாழை, ஒன்றின் இலையிற் கொஞ்சம்
கடித்தெடுத்து வருகின்றாள்; அதை அவனின்
கையிலே வைத்தாள்; சோற்றைப்
“பிடி!” என்றாள் கிழங்கோடும், குழைவோடும்,
குழம்போடும் பிசைந்து கொண்டே!

“பட்டணத்தில் பகல் முழுதும் பலமலைகள்
புரட்டியிருப் பீர்கள்; ஏதோ
பெட்டிவைத்துப் படுத்திருந்தீர் தலையின்கீழ்;
அதற்குள்ளே எனக்குக் கூடப்
பட்டிருக்கக் கூடுமோ? பறந்திடவும்
கூடுமோ? கூடுங் காலம்
எட்டியதோ எமக்கன்றி இருக்கத்தான்
வேணுமோ இனியும்?” என்றாள்.

“சோறின்று முழுவதும்நான் தின்னவில்லை;
சும்மா நீ கேள்வி கேட்டால்,
கூறுவதோ பதில்? அன்றிக் கொடுப்பதனை
உண்ணுவதோ?” எனச் சிரித்தான்.
“ஊறுகாய் இருக்கிறது, வேணுமோ?”
எனக்கேட்டாள்; “ஓமோம்” என்றாள்;
வேறென்ன வெல்லாமோ கதைத்தார்கள்,
சிரித்தார்கள் மீண்டும் மீண்டும்.

தானும் உண்டாள்; ஆனாலும் தங்கத்துக்
கன்றிரவு பசியே இல்லை.

“தேனிருக்கும் கிளைகளிடைத் திரிகின்ற
குரங்குகளோ பல்லிளிக்கும்;
பாண்டடுக்க லாம், தட்டிக் கடையொன்று
பக்கத்தில் உண்டு, மச்சாள்!
நீ நெருங்கி இரு” என்று நெருங்கியிருந்
தவளை அள்ளி நெரித்தான் கைக்குள்.

நெல் விதைத்துக் கிடக்கின்ற நெடுவானில்
நீள் விழியாற் கிளறு கின்றான்;
“பல்விளக்கு விப்பவர் ஆர் கரிகொடுத்தே
என் பச்சைக் கிளிக்கு? தோட்டம்
செல்லுகையில் தந்தைபற்றும் சுருட்டுக்குச்
சிறுகொள்ளி யார்கொ டுப்பார்?
புல் செதுக்கிப் பசுவுக்கு யார்நாளை
போடுவார்?” எனச் சிந்தித்தான்.

நித்திரையும் காதலுமே நிறைந்துள்ள
இரண்டு விழி திறந்து நோக்கிச்
“சற்றுறங்கிக் கிடப்போம்” என்றவன் சொல்லச்
“சரி” என்று படுத்துக் கொண்டாள்;
நத்தொன்று மட்டுமே தன் கெட்டில்
விழித்திருந்து நாலு சொற்கள்
கத்தியது; குளிர்கின்ற காற்றொன்று
வந்ததங்கே சுற்றிச் சுற்றி.

அரைப் பாதிப் பிறை எழுந்தான் அடிக்கிழக்கு
வானத்தில் அரவம் இன்றி
அரைத் தூக்கத் தொடு, விதைத்த தறுப்பான்போல்
அரிவாளும் கையு மாக;
நரைப்பாச்சுக் குழலிருட்டு; நடப்பாள் அவ்
விராப்போது மேற்கு நோக்கி;
குரைப்பார்க்கு குறைவுண்டோ? குச்சொழுங்கை
வழியிலெல்லாம் அவையே யன்றோ?

வேலிக்குள் நின்றபடி வெகுவாகத்
தம்மெதிர்ப்பை விளக்கும் அந்நாற்
காலிக்குக் கல் லெடுக்கக் குனிந்ததாலே
கதைஓயும்! காலுக்குள்ளே
வாலிட்டுப் பின்வாங்கி ஊர்வம்பை
மறக்கும் அவை; மற்ற வர்கள்
சோலிக்குப் போவதெல்லாம் சுரட்டுத்தான்
எனக் கூடத் தெளிந்து கொள்ளும்.

கோவிலடி யினில் எந்தக் குருவியையும்
காணவில்லை; குருக்கள் காலை
ஆவதற்குச் சிறிது முன்னே ஐந்துமணி
அளவி லன்றோ மணிஅ டிப்பார்?
சேவலுக்கும் அதன் தூக்கம் சிறிதேனும்
கலையவில்லைச்; சிறக டித்துக்
கூவுதற்கு நாழியின்னும் இருக்கிறதே
இறைப் போரின் குரலும் காணோம்.

பிள்ளையார் ஒருவர்தான் பெருவயிற்றிற்
பசியோடு கதவி டுக்கால்
உள்ளிருந்து பார்க்கின்றார்; உடைத்தெறிக்
கிறதென்ன வெளியில்? யாரும்
கள்ளர் உள்ளே நுழையாமற் கதவடைத்துக்
கிடக்கஇரு கண்ணால் உண்டார்!
அள்ளிஅள்ளி அங்கிருளில் வெள்ளை வெள்ளை
யாய்த் தெரிந்த தேங்காய்ச் சொட்டை!

மதகடியில் மிதந்து விட்டால், மாவடியில்
இருந்து மொய்த்த இருட்டுக் கொஞ்சம்
கதவுதிறக் தது; இங்கே கைபிடிக்கா
மற் கூட நடத்தல் கூடும்!
முதலில்ஒரு முனிபோல முழுத்தெருவி
னையும் அடைத்துத் தெரிந்த தொன்றே
அதுபெரிய கிடுகுவண்டி! அதற்கிப்பால்
தொங்குவதால் விழுதெ யன்றோ?

வண்டிக்கா ரனைப்பார்த்தால் வாய்திறந்து
தூங்குகிறான்; வடக்கன் மாடு
நொண்டி நொண்டிப் போயினவாம்; அவைகூட
நித்திரையோ? நூறே நாளில்
அண்டை உள்ள கிராமத்தை அடைந்துவிடும்
நோக்கமுமோ அவைகட் குண்டு?
மொண்டுவந்த சிரிப்பொன்றைக் கொட்டுகிறான்;
அதிற் பொன்னன் முழ்கிப் போனான்!

குடிமனைஇல் லாதஒரு குறுக்குவழி
யினில் இறங்கி நடந்தால், ஐம்ப
தடிகழியு முன்னதிரே, அதோகிடக்கும்
பாம்புகள் போல் இருப்புப் பாதை!
இடுகாட்டைத் தாண்டுகையில், இருகையும்
அவனிடுப்பில் இட்டாள் தங்கம்;
“அடி எதற்காய் அஞ்சுகிறாய் அவைபுதைத்த
சவங்கள்!” என்றுபொன்னன் சொன்னான்.

பெட்டியினைத் தரைமணலில் வைப்பித்துப்
 பிரியமொன்று தூண்ட, அள்ளிக்
 கட்டியினைத் தவன் முத்தம் கடிக்குங்கால்,
 கடக்கென்றோர் சத்தம் என்ன?
 நட்புருந்த கைகாட்டி மரத்தினிலோர்
 சிவந்தகனி காயா கிற்று!
 “கிட்டியது ரயில் வருகை!” எனப்பிளந்து,
 கிறுகிறென்று நடக்கின் றூர்கள்.

ஒற்றைவிளக் கெடுத்திருட்டை உடைத்து வரும்
 வெளிகிடுகி டுக்கப், பாராங்
 கற்புரண்டு விழுவதுபோல், கடுவேகத்
 தொடும் உருண்ட ரயிலைக் கண்டார்;
 நெற்றிவிழி திறந்தெறிந்த நெடுநோக்கால்
 உயிர்க்காதல் நீரூய்ப் போமோ?
 அற்புதம், அக் கடவுள் அவர் காலடியின்
 அருகினில்வந் தஞ்சி நின்றான்.

வாயினிலே தான்எடுத்த வழிச்சீட்டைக்
 கவ்விஅதோ வாயில் மீதில்,
 தாயினையும் மறக்கவைத்த தங்கத்தைத்
 தூக்கி விட்டுப் பொன்னன் ஏறப்,
 போயினது ரயில் வண்டி; புகுபுகெனப்
 புகை போதல் தெரிய லாச்சு;
 கோயிலிலே மணி அடித்துக்கேட்கிறது;
 கும்பிட்டார் நெஞ்சக் குள்ளே,

மாட்டுக்கொட் டிலின்பக் கத்தில்
 மகளினைக் காணான்; தானே
 கூட்டிக்கொண் டிருந்தான் தந்தை
 குனிந்து; கொட் டாவி விட்டுக்
 கேட்டுக்கொண் டிருந்தான் கேள்வி
 கிளிப் பையன்; “அவள்அ டுத்த
 வீட்டுக்குப் போயி ருப்பாள்
 வரட்டும்!” என் றப்பன் சொன்னான்.

“அடுத்தவீ டெதற்குப் போனால்
அக்காள்?” என் னவும், “நீ ஓடி
எடுத்துவா பால்க றக்கச்
செம்” பென்றே அவனை ஏவிப்,
படுத்தபா யினைத்தா னேபோய்ச்
சுருட்டினான்; பால் கறந்தான்;
நடக்கிறான் தோட்ட த்துக்கு;
“நானும்” என் றிவன் தொடர்ந்தான்.

இன்னும்தான் விடிய வில்லை
இருட்டுத்தான்; அடுப்பி னுக்கு
முன்குந்தி ஊதி ஊதி
மூட்டுவாள் நெருப்பை, அந்த
அன்னம்மாக் கிழவி யைக்கண்
“டப்பங்கள் பத்து வேணும்”
என்கின்ற சின்னை யன்பால்
“ஏன்?” என்று கிழவி கேட்டாள்.

தோட்டத்துக் கிணற்றுக் கட்டில்,
தொங்கிய முகத்தின் மீது
வாட்டத்தோ டிருந்தான்; அங்கே
வைகறை கிழக்கி தென்று
காட்டிற்றுச் செம்மை சிந்தி;
காலையோ காலை! வாழைக்
கூட்டத்தி னிடையே காற்று
குசுகுசுத் தொளித்தோ டிற்று.

தூரத்து ரயிலின் சத்தம்
தொட்டது காதில்; “இங்கே
பாரப்பூ!” என்று பச்சைக்
கிளி கூவுகின்றான்; பாதிச்
சாரைப்பாம் பொத்த வண்டித்
தொடருக்குச் சாவிதந்தான்!
ஊரைப்பார்த் “தோகோ!” என்றே
ஒன்பது குதி கு தித்தான்.

“அத்தானைக் கூடக் காணோம்;
அவரும் அக்காளும் என்ன,
செத்தாபோய் விடுவார், அப்பு?
சே! எந்தத் திக்கிலேயோ
கொத்தாமற் கிடக்கும் காட்டிற்
குடிஏறிக், கொள்ளை நெல்லு
கொத்தாக அன்றிக் குன்று
குன்றாகத் தான்கு விப்பார்!”

‘அப்படி இருக்கும்; பையன்
ஆரையும் கேட்க மாட்டான்
எப்போதும் நாம்எண்ணாத
எதனிலோ இறங்கு வான்; யார
முப்பது முறை சொன்னாலும்
முகம் கோணப் பேசான்; சென்று
தப்பேதான் எனினும் என்றும்
தான்நினைத் ததையே செய்வான்!

‘காய்ச்சலும் நுளம்பும் தான் அக்
காட்டினில், என்று நாங்கள்
பூச்சாண்டி காட்டி னாலும்
பொடியளோ பொறுத்தி ருக்கும்?
பேச்சினிச் சனங்கள் பேசும்,—
பேசட்டும்!’ என்றே எண்ணி
வாய்ச்சுருட் டெடுத்தெ றிந்து
வாழைக்குட் தந்தை போனான்.

அட்டாளை கிளிக்கோ நீண்ட
ஆராய்ச்சிக் கூட மாச்சு!
கட்டிய துணிமூட் டைக்குள்
கடிதம் கண்டான்; “இ வற்றைக்
கட்டாடி இடம் சேர்” என்றும்
“கல்யாணம் முடிந்த” தென்றும்
“கட்டாயம் அடுத்த மாதம்
காணத்தாம் வருவோம்” என்றும்

கோப்பிக்குள் பாலை அள்ளிக்
கொட்டினாற் போல், இ ருட்டைச்
சாப்பிட்ட கிழக்கு வானம்
சரியாக வெளுக்க, வீட்டிற்
கூப்பிட்டுப் பார்த்து விட்டு
வயற்பக்கம் வேலன் வந்தான்;
ஆர்ப்பாட்டம் கிளிசெய் கின்றான்;
ஆம், விசுக் கோத்தைக் கண்டான்!

(முற்றும்)

